

IMMACULATA

6/2004

č. 76

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Listopad** – Aby každý křesťan projevoval svou naději tím, že bude umět přijímat i darovat odpuštění.
- Prosinec** – Aby nám Vánoce pomohly vidět v každém člověku přítomnost vtěleného Slova a abychom uměli pomáhat našim bližním znovu nabýt plnou lidskou důstojnost.
- Leden** – Aby všichni lidé věřící v Jediného Boha společně pracovali na upevnění míru a víra aby nikdy nebyla prostředkem k získávání politického a hmotného prospěchu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

v říjnu tr. Svätý otec Jan Pavel II. zahájil Rok Eucharistie. V encyklice *Mane nobiscum Domine* soustředí naši pozornost na svátost Eucharistie. Jednou z věcí, kterých se v ní papež dotýká, je tajemství Kristovy skutečné přítomnosti pod eucharistickými způsoby, jež od nás žádá víru, že stojíme před samotným Kristem. Papež vybízí celou církev k eucharistické adoraci, k přebývání s Kristem, k prohloubení úcty k Němu a k tomu, abychom odčiňovali svou vírou a láskou nedbalosti a zapomínání i urážky, kterých se našemu Spasiteli dostává. A to je jistě i krásný návrh pro rytíře Neposkvrněné. Přicházejme tedy ke Kristu a spolu s Marií uvažujme, co všechno pro nás vykonal. Vždyť On nepřišel na svět, aby ho odsoudil, ale aby ho spasil. Očekává od nás důvěru, aby nám mohl prokázat milosrdenství. Pojdme k Němu se svými starostmi a trápeními, spojme svou bolest s Jeho bolestí, svou samotu s Jeho samotou, odevzdejme Mu svůj neklid a dovolme Mu, aby nás očišťoval a nesl. Svěřme Mu své blízké, jež nosíme ve svých srdcích, vždyť On je miluje více než my. Svěřme Mu svou budoucnost, své plány, své touhy a poprosme Ho, aby je usměrnil a očistil, aby všechny posloužily k věčnému štěstí. Nebojme se žádat hodně, vždyť kdo jiný by nám mohl více pomoci. Nezapomeňme ani na vděčnost za lásku, s níž nás objímá, a vězme, že On nechce od nás „nějaké dary“, ale chce nás, a to celé. Ježíš pokorně skrytý v Nejsvětější Svátosti toho nezneužije, ale pozve nás ke spolupráci na záchraně světa a nakonec do věčného štěstí. Odpovězme velkoryse jako Maria. Snad nám v tom bude překážet naše slabost? I tu Mu odevzdejme. On nás ponese.

br. Bohdan

Advent

Antonín Reček
Ze sbírky „Vánoce s poezií“

Dávno už odkvetl zimostrás
i trávu sežehl první mráz
Jen někde v závětrí
se ještě sedmikráska krčí
dokud sníh nelehne si krajem

Adventní věnec uvinem
z větviček jedloví, smrčí
A dětské rozjasněné tváře
zas mohou po roce otvírat
okénka adventního kalendáře

A v přítmí chrámů
zaslechnem k ránu
prastaré rorátní zpěvy
Pak první svíce rozžehnem
by její jasná záře
ohřála prokřehlou duši

A jako z povzdálí
zaslechnem staletími zas
ten Janův naléhavý hlas
„Připravujte cestu Páně...“

Aby pak o Vánocích na úsvitě
mohlo k nám zavítat Boží dítě!

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Během pobytu Antonína ve Francii se již i k jeho uším donesla zpráva o blažené smrti svatého Otce a Patriarchy Františka. Bratr Eliáš, zástupce sv. Františka, hned po jeho smrti ohlásil o svato-dušních svátcích r. 1227 všeobecnou řadovou kapitulou do Porciunkule, na které měl být zvolen nový generál řádu, jako zástupce sv. Františka. Antonín se rozloučil s milou Francií a po mnohých příhodách kolem svátku Zjevení Páně roku 1227 dorazil na Sicílii, kde byl laskavě přijat bratry v Messině. I na tom ostrově se brzo rozšířila pověst o tom, jakým je slavným kazatelem a jak mocně skrze něho působí Bůh.

Kdekoliv se jen objevil, sbíhali se lidé, aby slyšeli jeho plamenná kázání.

Počátkem jara roku 1227 se vydal na cestu do Assisi, aby se tam zúčastnil ohlášené kapituly v Porciunkule. Během této cesty se zastavil v Římě, kde před papežem a kardinálským sborem kázal lidu o pravdách svatého náboženství. I když mezi shromážděnými davy byli lidé různých národností - Italové, Francouzi, Španělé, Němci, Slované - přece se každému z nich zdálo, že Antonín mluví v jeho rodném jazyku, i když mluvil latinou. Opakoval se zde jeruzalémský zázrak o letnicích, což vyvolalo neobvyklý údiv přítomných. Sám staříčkový papež Řehoř IX. byl Antonínovými kázáními tak nadšen, že jej nazval „archou Starého a Nového zákona a zbrojnicí Písem svatých“.

Antonín opustil Řím a odebral se do Assisi, kde se zúčastnil letnicové kapituly, na níž byl nástupcem sv. Patriarchy zvolen Jan Parenti a Antonín provinciálem severní Itálie. Tato rozsáhlá krajina byla vinicí, kterou mu ke vzdělávání svěřila Prozřetelnost.

Po ukončení kapituly se Antonín odebral na nové působiště, kde za tři roky navštívil všechny kláštery. Chtěl se přesvědčit o tom, jak jsou podřízení horliví ve službě Boží a v zachovávaní svaté řehole. Spolu s jedním bratrem kráčil bos od města k městu, od krajiny ke krajině a hlásal slovo Boží. Četné divy a zázraky potvrzovaly jasně, že sám Bůh mluví jeho ústy k lidu. Doprovázet ho na všech těch cestách by nás vedlo příliš daleko, a proto se spokojíme jen s jejich krátkým náčrtem.

Jak jsme již podotkli, Itálie, zvláště severní, se stala rejdištěm bludařů, zvláště valdenských, proti nimž Antonín nejčastěji vystupoval. I město Rimini, které bylo touto morovou ranou silně nakaženo, se stalo polem jeho apoštolského působení. Zpočátku se lid, popuzen Bonvigliem, náčelníkem bludařské sekty, nechtěl jeho kázání zúčastnit. Když ale kázal z mořského břehu rybám a ty vyplouvaly na hladinu a naslouchaly jeho kázání, byli lidé tímto zázrakem pohnuti. Počali navštěvovat jeho kázání a za krátkou dobu se skoro celé Rimini i s okolními krajinami zřeklo bludů a přestoupilo ke katolické víře.

Antonín ovšem musel ze strany zarytých kacířů nemálo snášet, ale z milosti Boží zvítězil nad všemi úklady, které mu strojili. Z Rimini šel, většinou podél mořského břehu, do Ravenny a odtud přes staroslavné Benátky do Trevisa, Udine, Gorice až do Terstu. Poté se přeplavil lodí z Aquileje do Benátek a odtud se odebral do Padovy.

V tom městě jej čekala nemalá práce, ale zanedlouho díky jeho apoštolské horlivosti a neohroženosti se město, dříve jeviště světských a hříšných radovánek, proměnilo v ráj ctnosti a zbožnosti. Spory o dědictví byly urovnány, dlouholeté rodinné nespáry odklizeny. Zvrhlé ženy se odříkaly marnivosti a lichváři přinášeli nespravedlivě nabyté jmění k nohám neúnavného apoštola nebo je rozdělovali na jeho rozkaz mezi chudinu. To je krátký nástin jeho činnosti v Padově. Postrachem Padovy, Verony a jiných měst byl tyran Ezzelino, který svou krutostí natropil obyvatelstvu velké škody jak na majetku, tak i na lidských životech, jichž se čítalo po dobu jeho panování na 50 000. Mezi nimi byl i jeho vlastní bratr a 67 synů sv. Františka. Papež sice neustával ukrutníkovi vyhrožovat církevními tresty, ale ten si počínal ještě hůř. Konečně nad ním papež vynesl klatbu, která však měla za následek, že Ezzelino mnohem zběsileji loupil kostely a pronásledoval jejich služebníky.

Antonín byl toho všeho svědkem. Náрек a zoufalství lidu hluboce dojmaly jeho soucitné srdce, a proto přemýšlel o pomoci, neboť jasně viděl, že zlosyn jeho apoštolskou práci ničí a kazí. Poněvadž jej však přece jen neměl za tak zcela zatvrzelého a zkaženého, aby nebyl přístupný laskavé domluvě, odebral se k němu do hradu Bassano, jenž leží asi 50 km od Padovy. Neohroženě si k němu vymohl přístup a užaslému bezohledně vyčítal jeho ukrutnosti a poukazoval na to, že jej stihne trest Boží, nenechá-li zhoubných cest. Jako zkamenělý poslouchal tyran káravou řeč. Když světec skončil, sestoupil z trůnu, odhodil meč, padl mu k nohám a prosil jej, aby mu u Boha vyprosil odpuštění čtených hříchů.

Avšak Ezzelinovo polepšení nemělo pevný základ. Slova Boží milosti, vyřčená Antonínovými ústy, padla na neúrodnou půdu. Ale přece jen Antonínovo vystoupení proti němu nezůstalo bez výsledku. Ezzelino uzavřel mír s obyvateli paduánskými, i když jej po

smrti světce opět zrušil. Mimo to vrátil zámek Fonte oprávněným majitelům a propustil na svobodu uvězněného Jakuba ze Sampiero.

Jako odměnu za své práce, Antonín přijal velikou milost, které se dostalo jen málo světcům. Když byl totiž jednou na návštěvě u zbožného hraběte Tisa z Calpo Sampiero, byl obdařen zjevením Božího Jezulátka, které se od něho nechalo objímat a líbalo věrného sluhu Božího. Tato událost je jednou z nejznámějších z jeho života.

Počátkem jara roku 1230 opět opustil Padovu a ubíral se do Portiunkule, kde byla na 25. květen svolána generální kapitula, na kterou se, jako provinciál, musel dostavit. Poněvadž se v té době mělo také konat přenesení ostatků sv. Františka, tím radostněji chvátal do Assisi. Na kapitule byl zbaven svého úřadu provinciála, aby se více mohl věnovat kazatelskému povolání, jímž všude tolik dobrého způsobil.

Koncem podzimu roku 1230 se s Antonínem shledáváme opět v Padově. Nedbaje vysílení a slabosti, započal tu znovu svou apoštolskou činnost jako kazatel, učitel a zpovědník. Mimoto napsal v tom čase velikou část svých krásných děl, jež až podnes hlásají potomstvu jeho nesmrtelnou slávu. Ale jeho zdraví bylo v té době již silně ořeseno. Známky vodnatelnosti se na něm jevily stále patrněji. Nedbal však o sebe. Měl před očima duševní prospěch jiných. Přes svou stále se vzdávající churavost, kázal po celý půst v Padově, a sice pod širým nebem, protože žádný kostel nemohl pojímat všechny posluchače. Byl stále až do únavy zaměstnán, když ale viděl, jak paduánští s nadšením přijímají jeho slova a řídí se jimi, nedbal prací, ani namáhání, ani své nemoci. Duše, jen nesmrtelné duše získat Kristu, bylo jeho heslem, které měl stále před očima. Celá řada zázraků potvrzovala jeho požehnané působení.

Teprve po Velikonocích byl nucen upustit od namáhavé práce, protože nemoc se značně zhoršila. Na rozkaz provinciála se odebral na zotavení k svému příteli, známému nám již hraběti Tisovi v Campo Sampiero. Přestože mu hrabě nabízel za obydlí svůj palác, přece se raději ubytoval v nedaleké poustevně bratří svého řádu. Velkou část dne však strávil v chudické chýši, kterou mu uprostřed lesa vystavěl hrabě Tiso. Zde v tichém rozjímání Božských pravd a vroucí modlitbou se připravoval na smrt, která, jak již tušil, nebyla příliš vzdálena.

Ale ani zde mu nebylo dlouho dopřáno pokoje. Když se lidé dozvěděli, kde je, přicházeli k němu pro radu, útěchu a pomoc ve svých záležitostech. Zvláště obyvatelé Paduánští se na něho obrátili s prosbou, aby vysvobodil hraběte Rizzarda San Bonifacio z vězení, do kterého jej uvrhl tyran Ezzelino. Nemeškal a přesto, že byl velmi nemocen, odebral se do Verony, kde sídlil Ezzelino. U něho se všemožně namáhal, aby uvězněnému hraběti pomohl na svobodu, ale marně. Vída, že jeho slova padají na neúrodnou půdu, opustil Veronu a odebral se do milé samoty v Campo Sampiero.

Hned po příchodu do Campo Sampiero se mu tak přitížilo, že jednou při obědě klesl jako bez ducha k zemi. Když opět nablý na lůžku vědomí, projevil žádost, že by rád zemřel v milém městě Padově. Tutto prosbu mu bratři nemohli odepřít. Rychle opatřili malý ruční vozík a v něm zvolna převáželi

svého nemocného miláčka do Padovy. Cestou se jim podařilo Antonína přemluvit, že v Padově by neměl toužebný klid a pokoj, že by byl neustále vyrušován, a proto se s ním uchýlili do kláštera ležícího nedaleko Padovy, zvaného Arcella.

Těžce nemocný byl položen do lenošky, a jakmile se trochu zotavil, posloužil mu jeden z bratří svatými svátostmi. Na to se Antonín se spolubratry modlil kající žalmy a po nich zapěl milovaný chvalozpěv k blahoslovené Panně Marii „O gloriosa Domina“ (Ó přeslavná Paní). Pak upadl do vytržení mysli. Na otázku bratří, co vidí, zvolal: „Vidím Pána svého!“ - Brzy nato skončil tiše v Pánu dne 13. června roku 1231 ve věku 36 let. Dne 18. června bylo jeho svaté tělo přeneseno do Padovy a tam slavně pochováno.

Od té chvíle se stal jeho hrob místem ustavičných zázraků. Nemocní, kteří se dotkli jeho rakve, byli uzdraveni, slepí nabývali zraku, němí řeči, chromí zdravých údů a jiných podobných zázraků se tu událo velmi mnoho. Tyto zázraky zavdaly příčinu k započatí procesu svatořečení, jenž byl brzo skončen. Již 30. května roku 1232, právě o svatodušních svátcích, byl Antonín v Spoleto staříčkým papežem Řehořem IX. jako světec k veřejné účtě povýšen na oltáře, kde se nyní skví obklopen stálou svatozáří zázraků a pomáhá všem, kteří se k němu obrací o pomoc.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

O dobrém a zlém mluvení

Člověk, který mluví duším dobrá a užitečná slova, je pravdě téměř jako ústa Ducha svatého; a člověk, který mluví zlá a neužitečná slova, je zase jistě ústy ďáblovými. Když se shromažďují dobří duchovní lidé k rozhovoru, vždycky by měli mluvit o kráse ctností, aby se jim ctnosti více líbily a více si v nich libovali; neboť kdyby se jim ctnosti líbily a oni si v nich libovali, více by se v nich cvičili. A kdyby se v nich cvičili, více by si je zamilovali; tou láskou a tím ustavičným cvičením a oblibováním ctností vždy by vystupovali k horoucnějšímu milování Boha a k vyššímu a vyššímu stavu duše; proto by jim bylo dáváno více darů a milostí Božích. Čím náchylnější je člověk k nepravostem, tím více je mu třeba mluvit o Písmu svatém a o ctnostech, protože tak jako člověk mnohokrát při nectném hovoření o nepravostech snadno upadá do špatných skutků, tak mnohokrát pro rozmlouvání o ctnostech snadno bývá uváděn a rozpoložen k svatým úkonům ctností. Ale co řekneme o dobru pocházejícím ze ctností? Je tak veliké, že ani nedovedeme vhodně o jeho podivuhodné a nekonečné výbornosti mluvit. A co řekneme o zlu a o věčném trestu pocházejícím z nepravosti? Je to tak veliké zlo a tak hluboká propast, že je nám nemožné je pochopit, na ně myslet a o nich mluvit. Nemám za to, že by bylo menší ctností umět dobře mlčet než dobře mluvit. A proto se mi zdá, že by bylo třeba, aby člověk měl krk dlouhý jako jeřáb – kdyby člověk chtěl mluvit, aby jeho slovo procházelo mnoha uzly, dříve než by přišlo do úst, jinými slovy: kdyby člověk chtěl mluvit, bylo by třeba, aby myslel, znova promýšlel a zkoumal a dobře rozeznával, jak a proč, čas, způsob a povahu posluchačů, k jakému účelu směřuje a s jakým úmyslem mluví. Ke chvále Ježíše Krista a chudického Františka. Amen.

z františkánských pramenů

Homilie Jana Pavla II. u příležitosti zahájení Roku Eucharistie 17. října 2004

Zůstaň s námi, Pane!

„Já jsem s vámi po všechny dny až do skončení světa“ (Mt 28,20). Shromáždění před Eucharistií zakoušíme v této chvíli zvláště živě pravdivost Kristova zaslíbení: *On je s námi!*

(...)

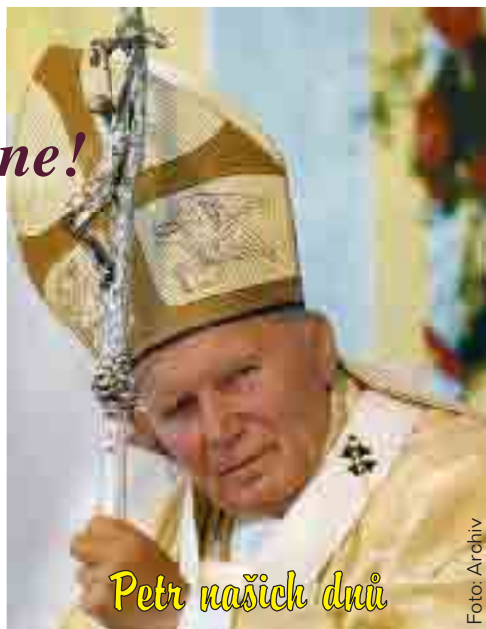
Televizní spojení mezi basilikou Svatého Petra, srdcem křesťanství, a Guadalajarou, místem konání Kongresu, je jako *most spojující kontinenty* a činí z našeho modlitebního setkání jednu „*Statio orbis*“, jež sjednocuje věřící celého světa. Místem setkání je sám Ježíš, skutečně přítomný v Nejsvětější Eucharistii se svým tajemstvím smrti a vzkříšení, v němž se spojují nebe a země a v němž se setkávají všechny národy a různé kultury. Kristus je „*náš pokoj, ten, který spojil všechny v jedno*“ (Ef 2,14).

„*Eucharistie je světlo a život nového Milénia.*“ Téma Kongresu nás zve, abychom uvažovali o tajemství Eucharistie nejen o něm samém, ale ve vztahu k problémům naší doby.

Tajemství světla! Světla má zapotřebí srdce člověka zatížené hříchem, často dezorientované a unavené, zkoušené utrpením všeho druhu. Světla má zapotřebí svět v těžkém hledání pokoje, který se zdá být vzdálený, na počátku tisíciletí zasaženého a pokořeného násilím, terorismem a válkou.

Eucharistie je světlo! V neustále hlášaném Slově Božím, v chlebě a vínu, které se staly tělem a krví Krista, je právě *On, Vzkříšený Pán*, který otevírá mysl a srdce a dává se poznat, jako dvěma emauzským učedníkům, v „*lámání chleba*“ (srov. Lk 24,25). V tomto spoluprožitém gestu znovuprožíváme oběť Kříže, zakoušíme nekonečnou lásku Boží, cítíme se povoláni k šíření světla Kristova mezi muži a ženami naší doby.

Tajemství života! Jako největší touha života? A přece k této obecné lidské touze se přidávají výhružné stíny: stín kultury, která neguje respekt k životu v jakémkoliv jeho stadiu; stín nezájmu,

Petr našich dnů

Foto: Archiv

kteřý odsuzuje bezpočet lidí k hladu a k zaostalosti; stín vědeckého bádání, někdy postaveného do služeb sobectví nejmocnějších.

Drazí bratři a sestry, musíme cítit, že potřeby tolika našich bratří se týkají i nás. Nemůžeme zavřít srdce jejich prosbám o pomoc. Ani nemůžeme zapomenout, že „nejen chlebem živ je člověk“ (srov. Mt 4,4). Potřebujeme „*chléb živý, který sestoupil z nebe*“ (Jan 6,51). Ježíš je tím chlebem. Živit se jím, to znamená přijmout život samého Boha (srov. Jan 10,10), přijmout logiku lásky a sdílení.

Chtěl jsem, aby tento rok byl *zvláště zasvěcen Eucharistii*. Ve skutečnosti církev žije toto tajemství každý den, zvláště v neděli, což je den vzkříšeného Pána. Ale křesťanská komunita je pozvána – v tomto *Roce Eucharistie* – aby si ho více uvědomila hlubším slavením, prodlouženou a horlivou adorací, větším úsilím bratrství a službou druhým. Eucharistie je pramenem a zjevením společenství. A počátkem je projekt poslání (srov. *Mane nobiscum Domine*, kap. III. a IV.).

Kěž by tedy křesťanská komunita žila toto tajemství podle příkladu Panny Marie, „*eucharistické ženy*“ (*Ecclesia de Eucharistia*, kap. VI.).

Posilována „chlebem věčného života“, kéž se stane světlem a životem, kvasem evangelizace a solidarity!

Mane nobiscum Domine! Jako dva učedníci z Evangelia tě prosíme, Pane Ježíši: *zůstaň s námi!*

Ty, Božský Poutníku, který znáš naše cesty a víš, co je v našich srdcích, nenechej nás uvězněné ve stínech večera.

Podepři nás v únavě, odpusť nám naše hříchy, zaměř naše kroky na cesty dobra.

Žehnej dětem, mladým, starým, rodinám, zvláště nemocným. Žehnej kněžím a zasvěceným osobám. Žehnej celému lidstvu.

V Eucharistii ses stal „lékem nesmrtnosti“: dej nám, abychom se těšili životu v plnosti, který by nám dal kráčet po této zemi jako poutníkům důvěřujícím a radostným, kteří stále upírají zrak k životu, který nekončí.

Zůstaň s námi, Pane! Zůstaň s námi! Amen.

Na závěr homilie Jan Pavel II. pronesl tato slova:

Nyní bych chtěl s radostí oznámit, že příští Mezinárodní Eucharistický kongres bude v roce 2008 v Quebecu. Kéž tento plán vzbudí ve věřících ještě velkodušnější úsilí intenzivně prožít začínající Rok Eucharistie!

Překlad: Jiří Sýkora, Radio Vaticana

„Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.“

O jedné malé poznámce

Všichni známe scénu navštívení Panny Marie u její sestřenice Alžběty. Svätý Lukáš zaznamenal: „*Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?*“ (Lk 1,41-43)

Dále sv. Lukáš podrobně líčí pokračující rozhovor slovo po slovo, včetně Mariiny pěkné modlitby díkyvdání a chval v Magnificat. Na konci scény je jakoby úplně navíc a zbytečná věta „*Marie zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů*“. Po těch všech předchozích velkých a inspirovaných slovech se můžeme jenom ptát, proč se sv. Lukáš namáhal zakončit příběh touto takřka zbytečnou poznámkou.

Ale tato poznámka není tím, čím se na první pohled zdá být. Je velmi důležitou zprávou o významu Panny Marie v dějinách spásy. Sv. Lukáš chce po čtenářích, kteří jsou obeznámeni se Starým zákonem, aby si připomenuli scénu, kdy král David převáží Boží schránu a říká: „*Jak by mohla Hospodinova schrána vejít ke mně?*“ (2 Sam 6,9). Ve druhé knize proroka Samuela se můžeme do-

číst o tom, co se tehdy při převozu schrány úmluvy stalo: Když spřežení prudce vybočilo z cesty, Uza, syn Abinadabův, se snažil zachytit schránu. Jakmile se jí dotkl, Hospodin vzplanul hněvem proti Uzovi a pro jeho neúctu ke schráně ho zabil (mohli se jí dotýkat jenom kněží). David se potom tak bál Pánova hněvu, že místo toho, aby pokračoval v přepravě do Jeruzaléma, ji uložil do Obédédómovy domu. Následující věta stojí za zmínku: „*V domě Obédédóma Gatského zůstala Hospodinova schrána po tři měsíce a Hospodin Obédédómovi i celému jeho domu žehnal.*“ (2 Sam 6,11).

Boží schrána zůstala s Obédédómem po následující tři měsíce a Bůh zahrnul jeho i celý dům svým požehnaním. Sv. Lukáš nám touto malou poznámkou chce ukázat, že se totéž stalo sv. Alžbětě a celému jejímu domu během navštívení Panny Marie. Připomeňme si, co obsahovala Boží schrána: nádobu s manou, zlatý kadidlový oltář, Áronovu hůl a desky s deseti příkázáními. Když Panna Maria navštívila Alžbětu, měla ve svém lůně Ježíše, živý chléb, který přišel z nebe, toho, který je nový a věčný velebně a soudce. Sv. Lukáš, inspirovaný Duchem Svatým, nám tak

ukazuje Pannu Marii jako novou Boží schránku, jako zvláštní místo pro přebývání Boha (Ex 25,8).

Proč sv. Lukáš chce, abychom si to uvědomili? Je Panna Maria novou Boží schránkou, nebo má jenom další nové pojmenování? Pokud si uvědomíme, že události Starého zákona jsou symboly naší cesty, můžeme totiž nalézt další velmi zajímavé souvislosti.

Za prvé můžeme chápat symbol otroctví Izraelitů v Egyptě jako naše podrobení se hříchu. Průchod Rudým mořem, kdy Židé utíkali faraónovi a jeho armádě, je symbol očistné vody křtu, která nás osvobozuje od ďábla a činí nás syny Božími. Za druhé čtyřicet let putování na poušti symbolizuje náš pozemský život, který je také plný zkoušek. Mana, která udržuje Izraelity naživu, symbolizuje Eucharistii, živé tělo Kristovo, které musíme přijímat, pokud chceme, aby v nás byl Život a abychom byli vzkříšeni v poslední den. Zaslíbená země představuje nebe, do kterého putujeme. A nakonec Izraelité, když vstupovali do Zaslíbené země, museli překročit řeku Jordán. Pokud poušť symbolizuje náš život na zemi a Zaslíbená země představuje nebe, co si myslíte, že představuje řeka Jordán? To je velmi zajímavé. Bůh přikázal, aby Boží schránka předcházela lidem před průchodem Jordánem, jak se můžeme dočíst v knize Jozue. Díky ní se rozestoupily vody, aby ji Izraelité mohli překročit. „*Kněží nesoucí schránku Hospodinovy smlouvy stáli nepohnutě na suché zemi uprostřed Jordánu a celý Izrael přecházel po suchu, dokud celý ten pronárod do jednoho nepřešel Jordán.*“ (Joz 3,17). Není divu, že nás Církev povzbuzuje znovu a znovu volat k Panně Marii „pros za nás hříšné, nyní a v hodině naší smrti“.

Ona je nová Boží schránka, která nám skrze své přímlyuky umožňuje překročit nástrahy smrti s mírem a jistotou, a tak dosáhnout nebeského domova. Nebojme se a obračejme se k ní v prosbách, nyní a i v hodině naší smrti.

P. P. Vota, MJ

Navštívení, Domenico Ghirlandaio, Musée du Louvre, Paris

Chvály Panny Marie

Ó má jediná útěcho,
božská roso, osvěžení mého žáru,
dešťi, ježž Bůh sesílá na mé vyprahlé srdce,
lampe zářící v temnotě mé duše,
přívodkyně na mé cestě,
oporo mé slabosti,
pláští mé nahoty,
bohatství mé přehluboké bídy,
léku mých nezhojitelných ran,
konci mých vzdechů a slz,
vysvobození z každého neštěstí,
úlevo mých bolestí,
vykoupení z mého otroctví,
naděje mé spásy...
Amen, ó Paní má,
živote můj a pomoci má,
má záštito, má slávo,
naděje má a sílo.

Germanos z Konstantinopole

Nakoukl do pekla i do nebe

Howard Storm se narodil v roce 1946 v státě Massachusetts v USA. Jako profesor umění 20 let přednášel na Univerzitě Northern Kentucky. Jakožto ateista byl přesvědčen, že smrt je definitivní konec lidské existence. Přestal být ateistou „ze dne na den“ po zkušenosti těžké nemoci a klinické smrti, kterou prodělal v roce 1985 v průběhu prázdninového pobytu v Paříži. Největší katolická televize EWTN od r. 2003 mnohokrát vysílala rozhovor s prof. Howardem Stormem.

Tváří v tvář utrpení a smrti

V létě roku 1985 prof. Howard Storm pobýval spolu se svou manželkou a skupinou studentů v Evropě a navštěvoval nejdůležitější centra umění. Poslední jejich etapou byla Paříž. Den před odletem zpět do USA si prohlíželi výstavu moderního umění v centru George Pompidou.

Byla to jedna z nejdůležitějších událostí z jejich putování Evropou. Na druhý den Howard pocítil pronikavou bolest žaludku, jako by ho zasáhla střela z pušky. Byla to tak velká bolest, že doslova kňučel bolestí. Zavolaný lékař konstatoval perforaci dvanácterníku, dal mu injekci na zmírnění bolesti a poslal ho do nemocnice na operaci.

V nemocnici lékařovu diagnózu a nutnost operace potvrdili. Byla však právě doba dovolených, a proto prof. Storm musel čekat na zákrok mnoho hodin. Čas běžel, morfinum dávno přestalo účinkovat, bolest se stupňovala a prof. Storm stále čekal. Ochromující bolest způsobovala, že se mu zdálo, jako by minuty trvaly celé věky. Byl zoufalý, když viděl nezáměr personálu. Intuitivně cítil, že se blíží jeho poslední okamžiky. Začal si klást otázky, co se stane s jeho manželkou a dvěma dětmi, s obrazy, domem, zahradou a vším, co měl rád. Myšlenka na smrt ho děsila, vždyť mu bylo teprve 38 let a před sebou měl slibnou uměleckou kariéru. Chtěl žít za každou cenu, ale postupně ztrácel síly. Po deseti hodinách čekání mu zdravotní sestra sdělila, že operace se může uskutečnit až na druhý den. Tato informace zněla v uších Howarda jako ortel smrti. Z posledních sil se se slzami v očích

rozloučil s manželkou. Byl přesvědčen o tom, že smrt je koncem lidského vědomí a existence. Nevěřil v Boží existenci, natož v posmrtný život, očistec, ani peklo.

Předchůf smrti

Zdrčen tíhou utrpení Howard zavřel oči, až ho postupně začala obklopovat děsivá temnota. Cítil, že se propadá do nicoty. V jistém okamžiku s údivem zjistil, že stále žije a že má výjimečně jasné vědomí a dokonale vnímá okolní skutečnost. Byl si vědom svého problému se žaludkem, ale necítil již bolest, živě se na ni ovšem pamatoval. S překvapením zjistil, že stojí vedle svého nemocničního lůžka, na němž leží jeho nehybné tělo. Nemocniční pokoj se mu zdál zářivě osvětlen, všechno viděl v těch nejmenších detailech a jako ještě nikdy doposud neobyčejně zřetelně. Vedle postele seděla jeho žena Beverly. Usilovně se snažil s ní promluvit, ale ona vůbec nereagovala, což ho rozčilovalo. Najednou uslyšel hlasy: „Okamžitě odsud odejdi. Pospěš si. Čekáme tady na tebe už ode dávna, abychom ti pomohli.“ Cítil, že jestliže opustí pokoj, již se do něho nevrátí. Hlasy naléhaly: „Pokud odsud neodejdeš, nebudeme schopni ti pomoci.“ Rozhodl se, že je uposlechně. Měl dojem, že se ocitl ve velké zamlžené hale, z níž cítil strach. Neviděl detaily, ale zdálo se mu jako by procházel tajemným prostorem. Ve velké vzdálenosti uviděl obrysy postav připomínajících lidi. Byli bledí a jejich oblečení šedé. Pokoušel se k nim přiblížit, ale zjistil, že to není možné, pro-

tože se od něho stále vzdalovali. Uvědomoval si, že musí být okamžitě operován a tito lidé jsou pro něho jedinou nadějí. Neustále opakovali, že pokud půjde za nimi, tak zmizí všechny jeho problémy. Postupem času se temnoty prohlubovaly a počet zlověstných postav rostl. Jejich přítomnost ho naplňovala strachem, protože z nich vanula nenávist, úskok a lež. Storm se ohlédl za sebe, kde ve vzdálenosti jakoby několika mil viděl své tělo na nemocničním lůžku a vedle něho svou ženu. Měl divný dojem, že čas pro něho skončil a to, co nyní zakouší, není noční můra, ale úděsná realita. Tajemné postavy, jež ho obklopovaly a vedly k neznámému cíli, mu začaly hrozně nadávat a proklínat ho. S jízlivým smíchem mu říkaly, že už za chvílku budou na místě. Uvědomil si svou beznaděj. Okolo stojící postavy měly z blízka hrůzný vzhled, byly stále agresivnější, rouhaly se, klely a začaly ho všelijak mučit. Byly zcela zbaveny soucitu, ovládnuté nenávistí a nezkroutnou ukrutností. Storm pochopil, že to jsou zavržení lidé, kteří v době svého pozemského života odmítli a nenáviděli Boha, a tak se stali stoprocentními egoisty. Pokoušel se před nimi bránit, ale to je jen rozlítlo k větší agresi. Pro Storma to byla situace tak hrozného utrpení a beznaděje, jakou ještě nikdy dosud nezakusil. V jistém okamžiku uslyšel vnitřní hlas, který ho vyzýval k modlitbě, aby prosil Boha o pomoc. Zpočátku tu myšlenku odmítal, ale vnitřní hlas se stával stále naléhavějším. Storm se jako dospělý nikdy nemodlil, proto nevěděl, jak se to má dělat. Stežší si připomínal úryvky modlitby „Otče náš“ a další jednoduché modlitby z dětství a začal je těžkopádně odříkávat. Ke svému překvapení zjistil, že odporné postavy začaly ve zmatku utíkat. Vztekle vykřikovaly, že se zbytečně modlí, protože ho stejně nikdo neslyší, a že žádný Bůh není. Vyhrožovaly, že teď mu teprve ukážou, přičemž vykřikovaly hrozná rouhání na adresu Boha a Nejsvětější Panny. Storm opakoval slova modlitby a zakoušel její moc, když viděl, jak zlí duchové vztekale a zmateně utíkají. Pochopil, že kdyby přestal volat k Ježíši, zlí duchové by se okamžitě vrátili a jeho duchovní utrpení, mnohonásobně převyšující to, jež zakusil v nemocnici, by se opakovalo.

Soud nad sebou samým

V průběhu modlitby Storm uviděl sebe sama v pravdě a zhodnotil, co bylo v jeho uplynulém životě dobré a co špatné. Uvědomil si, že celý svůj život budoval pomník největší modle, kterou byl jeho egoismus. Zahleděn jen do sebe chtěl za každou cenu získat slávu za své obrazy, které by obdivovali lidé celého světa. Nyní pochopil, že jeho vztah k obrazům, sochám i k vlastní rodině nebyl správný, neboť celý žebříček hodnot, jimž se řídil, byl pouze prodloužením jeho sobectví. Všechno, čeho si doposud tak velice cenil a co dávalo smysl jeho životu, nyní nemělo žádný význam. Pocítil hanbu za svůj dosavadní vztah k Bohu a lidem. Nebyl sice zlodějem, nikoho nezabil, respektoval zákony i nepsaná pravidla civilizovaného světa, ale bylo to příliš málo na to, aby žil životem hodným člověka. Jeho náboženstvím a životní normou byl egoismus a bezohledný individualismus, soucit s druhými byl známkou slabosti. Uvědomil si také, že po celý svůj život nosil v sobě ukrytou zlost a neochotu odpustit vlastnímu otci. Dále nesnášel situace a věci, jež se mu vymykaly zpod kontroly. Nyní byl zcela bezradný a bezmocný. Pochopil, že už mu moc nescházelo k tomu, aby se i on stal stoprocentním egoistou, jako ti nenávistí sršící zatracenci, a tím rozšířil jejich řady.

Světlo naděje

Vědomí promarněného života způsobilo, že Howarda přemohla upřímná lítost nad vším, co zlého z vlastní vůle myslel a konal, co vyplývalo z jeho egoismu, a tím ho ještě více prohlubovalo. Vtom uslyšel svůj zpěv z dob dětství. Neustále se v něm opakoval refrén: „Ježíš mě miluje... la, la la.“ Tuto píseň často zpíval při hodinách náboženství. V této strašně temnotě, která ho nyní obklopovala, velmi toužil po přítomnosti někoho, kdo by ho bezpodmínečně miloval a staral se o něho. Píseň „Ježíš mě miluje...“ se stala modlitbou a největší touhou celé jeho bytosti. Celým svým nitrem cítil, že v této beznadějně situaci je Ježíšova láska jeho jedinou pomocí a vysvobozením. Díky této modlitbě se v něm začalo probouzet světlo naděje. Poprvé ve svém dospělém životě horoučně toužil, aby byla pravda to, že ho Ježíš miluje, a pro-

to začal z celého srdce volat: „Ježíši, vysvobod mě!“ Po chvíli v obklopující temnotě zpozoroval malinké světýlko, jako by to byla téměř viditelná hvězda, která se pomalinku stávala světlejší a větší. Měl dojem, jako by se k němu přibližovala obrovskou rychlostí. Okouzlen její září z ní nemohl spustit oči. Její světlo bylo jasnější než světlo slunce nebo zář blesku a krásnější než cokoli, co doposud viděl. Když se k němu přiblížilo, zjistil, že to není žádná hvězda, ale Osoba, která září obrovským světlem lásky. Byl to zmrtvýchvstalý Ježíš Kristus, Spasitel a Pán celého vesmíru. Howard Storm byl zahrnut jeho láskou. V jejím světle uviděl tíhu všech svých hříchů, všechno zlo způsobené jeho ateismem, ale přes bolest z pravdy o sobě, cítil, že jako marnotratný syn je milován láskou, která odpouští všechny hříchy, léčí největší rány a člověku vrací důstojnost Božího dítěte. Pochopil, že jedinou nutnou podmínkou k uskutečnění, je důvěra a souhlas k tomu, aby ho Kristus mohl milovat a uzdravit. Howard zakusil Boží lásku a milosrdenství tak intenzivně, že nemohl vůbec nalézt slova ani přirovnání k jejímu vyjádření lidským jazykem. Plakal štěstím a lítostí nad svými hříchy. Cítil se milován a akceptován přes své četné hříchy. Ježíš Kristus ho objal a přenesl z této temné, hrůzu nahánějící skutečnosti. Storm měl dojem, jako by Spasitel překonal nekonečnou vzdálenost, oddělující světlo od temnoty, lásku od nenávisti, pravdu od lži, svobodu od úplného zotročení. V této nově nepředstavitelně krásné skutečnosti, v níž život je láskou, se Storm cítil velmi zahanben stavem svého lidství. V blízkosti Boží svatosti se cítil jako špinavý, odporný hadr, který je třeba vyhodit do smetí. Mnohokrát nejen popíral, že Bůh existuje, ale vysmíval se Boží existenci a tomu, že je Láska. Tisíckrát používal Boží jméno jako nadávku. Chtěl být jediným centrem vesmíru a sám rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé, přičemž se řídil pouze egoismem. Vědom si všech těchto i dalších hříchů, domníval se, že se zde ocitl omylem. Tehdy uslyšel Ježíšova slova vstupující přímo do jeho mysli: „To není omyl, právě zde má být tvé místo. Musíš se ještě připravit, dozrát a očistit.“ Na Ježíšův pokyn se objevily světlé bytosti, zářící radostí a láskou. Byli to čistí

duchové, andělé, kteří se dorozumívali bezprostředním předáváním myšlenek. Cokoli si Storm pomyslel, oni to okamžitě věděli. Jeho nejbližší ochránce, Anděl strážný, mu oznámil, že se musí vrátit do pozemského života, že ještě není připraven k přechodu do věčnosti. Vysvětlil mu také, že Pán Bůh dal všem lidem schopnost přijmout nebo odmítnout Boží lásku. Ta je totiž zcela svobodným a nezištným darem, a proto může být přijata pouze svobodně prostřednictvím důvěryplné modlitby. A to je důvod, proč se lidé mají hodně modlit. Anděl strážný upozornil Howarda také na to, aby při prokazování lásky nečekal nějakou odměnu nebo jiný prospěch, ale toužil jen po jednom: aby zcela svobodně přijímal Boží vůli, a tak se stával Božím dítětem a šel nejjednodušší cestou do nebe.

Zcela nový život

Když Anděl skončil s vysvětlováním, Howard zjistil, že leží v posteli a zdravotní sestra omývá jeho pooperační ránu.

Zkušenost z pokraje smrti zcela změnila Storma, celou jeho dosavadní stupnici hodnot a způsob myšlení. Z ateisty se stal člověkem živé víry a modlitby. V současné době Howard nepřestává vydávat svědectví, že pouze díky víře a důvěře v Boha se člověk stává svobodným, schopným nezištné lásky, že pouze tehdy, když se vírou spojuje s Bohem a vše koná s láskou, získává skutečné štěstí, takže jde cestou vedoucí přímo do nebe.

M.P.

převzato z „*Miłucie się*“ 4/2004,
překlad a úprava bb

„*Nejednou Boží milosrdenství hříšníka zasahuje v poslední chvíli, zvláštním a tajemným způsobem. (...) Duše, osvícená paprskem silné poslední Boží milosti, se v poslední chvíli obrací k Bohu s takovou silou lásky, že ihned dostává od Boha odpuštění vin i trestů (...). Jak neproniknutelné je Boží milosrdenství...“ (Deníček sestry Faustiny, č. 1698).*

Prožít život

Dobré prožití života pro mnohé znamená: užít si, vyžít se, zneužít. Čím více si člověk užije, tím více prožije.

Křístus takový pohled na život odmítá. Podstata pozemského života není totiž užít si, ale připravit se na život věčný s Bohem. Pro první život končí smrtí, pro ty druhé teprve začíná.

podle P. J. Wielguse

Vizionářka z Konnersreuthu a novinář Gerlich

Před 70 lety r. 1934 byl v koncentračním táboře Dachau zvěsky ubit esesáckými dozorci Fritz Michael Gerlich, novinář a praktikující katolík. Tento původně nevěřící muž konvertoval po setkání se známou stigmatizovanou vizionářkou Terezií Neumannovou v obci Konnersreuth, která nepřijímala potravu a byla živa jen z přijímání Těla Páně. Měla vnitřní vidění Pána Ježíše a Panny Marie. Velký liberál a ateista Gerlich, šéfredaktor nejčtenějšího mnichovského deníku „Neueste Nachrichten“, se r. 1927 do Konnersreuthu vypravil s úmyslem „přijít na stopu tomuto podvodu“. Osobně hovořil s vizionářkou – a výsledkem bylo, že „prožil svůj Damašek“, jak sám vyznává ve svých pozdějších člancích. Konvertoval, začal horlivě navštěvovat mši svatou a zastával se hbitým perem Katolické církve všude, kde měl možnost. Nakonec odchází z redakce a zakládá svůj vlastní časopis „Geraden Weg“ (česky: Přímou cestou). Zde také rozšiřuje informace o Konnersreuthu.

R. 1933 se stává říšským kancléřem v Německu Adolf Hitler. Katolík Gerlich kategoricky odmítá nacionální socialismus jako bezbožnou ideologii, jejíž reprezentanti chtějí zničit Církev. Spolu s kapucínským knězem Ingbertem Naabem a šlechticem Erweinem von Aretin založili skupinu, napojenou na mnichovského kardinála Faulhabera, která usilovala o odtržení Bavorska od hitlerovského Německa a vyhlášení Bavorského království na katolických základech. Tato myšlenka nebyla zcela nereálná, protože samostatný bavorský stát existoval před rokem 1870, krom toho v katolickém Bavorsku získal Hitler v posledních svobodných volbách nejméně hlasů v celém Německu. Teror oddílů SA a SS překazil Gerlichovi a přátelům tyto záměry. Gerlich v té době často navštěvoval Terezií Neumannovou, která na něho na základě svých vidění naléhala, aby uprchl do Švýcarska a nevracel se, neboť je v ohrožení života. Gerlich tak učinil, avšak nevydržel, touha po vlasti byla silnější. Vrátil se po pár měsících, byl gestapem ihned zatčen a odvezen do koncentračního tábora Dachau, kde jej esesáci umučili. Gerlich je spolu s katolickým politikem Erichem Klausenerem první katolickou obětí novopohanského nacismu.

VYTRVAT VE ZKOUŠKÁCH

V cyklu rozhovorů s rodinami jsme tentokrát navštívili rodinu Magulovu z jižní Moravy.

Vzpomínáte si ještě, kdy jste se poprvé setkali?

Jana: Bylo to na střední škole v roce 1983. Byli jsme oba v prvním ročníku Střední školy zemědělské v Kyjově. Nejprve jsme náš vztah prožívali jako kamarádství, o manželství jsme tehdy vůbec neuvažovali.

Augustin: Byla to taková skrytá láska, jež ovšem neunikla pozornému zraku některých spolužaček, které mluvily o naší lásce, ale my jsme to tak ještě nebrali. Naše kamarádství přešlo ve známost až během vojny. V listopadu 1989, kdy se konala revoluce, jsme se rozhodli, že se vezmeme.

Jaké jste měli představy o své budoucnosti? V čem se naplnily, v čem ne?

Augustin: Nejdůležitější představa byla být spolu. Řekli jsme si, že bychom chtěli mít pět dětí,

a to bylo tak všechno. O ostatní jsme se příliš, ne-li vůbec, nestarali. Samozřejmě ty hmotné věci jsou také důležité, ale tehdy jsme na to nemysleli.

Co se naplnilo? To, že jsme spolu, že máme pět dětí. My jsme se tak domluvili a Bůh to slyšel a naplnil.

Když už mluvíme o Bohu, jak prožíváte svou víru?

Jana: Jsme oba věřící. Byli jsme pokřtěni jako děti. Víra nás doprovází životem. Avšak jinak ji prožíváme teď než tehdy v dětství nebo v mládí. Tehdy jsme ji prožívali bezstarostně, teď nás život a požadavky, které s sebou nese, nutí k těžkým rozhodnutím. A těžce se kloubí dohromady požadavky víry a požadavky „světa“. Na těžkosti narážíme především při výchově dětí, kdy nevěřící okolí víru v Boha zpochybňuje. Např. naše nejstarší dcera je

ve třídě jediná věřící a spolužáci se jí posmívají, že chodí do náboženství. A to je právě to těžké, když musím jít a vysvětlit, že je správné jednat podle Božích zákonů, přestože 99% lidí tvrdí, že je to špatné, že je to k ničemu, že je to nesmysl a že je hloupá, že to něčemu takovému věří.

Augustin: Já raději než o víře mluvím o vztahu s Bohem. Čekal bych růst, vývoj k lepšímu, ale mám dojem, jako by mne Bůh zbavoval mých představ o něm, o kterých jsem si myslel, že jsou správné, což pocítuji bolestně.

Nenapadá vás někdy myšlenka vzdát se víry v Boha?

Jana: Bylo by to určitě pohodlné.

Proč se tedy víry nevzdáte?

Jana: Kvůli Božimu zaslíbení věčného života, který můžete mít jen tehdy, když tenhle život pozemský prožijete správně. Bez víry vám totiž zůstává jen pomíjivost dočasného života.

Zkoušku víry jsme prožili, když nám umřel nejstarší syn Míša. Tehdy se jedna nevěřící učitelka ze školy ptala, jak to vůbec můžeme vydržet, že ona by to nepřežila. Ano, s vírou je to jednodušší. Podobně paní doktorka z nemocnice, která léčila Míšu. Původně se k víře stavěla nepřátelsky, ale když viděla, že víra je pro nás i pro Míšu v tak dramatických chvílích oporou, tak musela uznat, že víra má svou hodnotu.

Augustin: Každodenní život nese s sebou otázky, na něž není odpověď (proč my, proč Míša, proč se to stalo tak ...). S vírou máte naději, že se tyto bolestné otázky jednou vyřeší. Bez víry zůstává možná pohodlí, ale i beznaděj.

Řekněte nám více o Míšovi.

Augustin: Míša se narodil s vzácným druhem leukémie, kterým onemocní v republice jedno dítě ročně a nedožije se více než pár měsíců, maximálně roku. Takže lékaři nedávali žádnou šanci na uzdravení. Všechno, co s ním dělali, byly v podstatě jen pokusy. Dostával chemoterapii, vyměňovali mu krev, ale nic nepomáhalo. Když mu byl rok, tak jsme se rozhodli, že zajedeme na Turzovku a budeme prosit Pannu Marii o zázrak. A ten se stal. Míša měl původně třicetnásobně zvýšený počet leukocytů, přičemž čtyřnásobně zvýšení tak oslabuje organizmus, že člověk jen leží a nemůže nic dělat, takže lékaři

každou chvíli čekali konec. Po napití se vody z Turzovky došlo k obratu ze dne na den. Na druhý den Míša seděl na postýlce a usmíval se. Lékaři tomu nemohli uvěřit. Říkali, že to je jen dočasné zlepšení. My jsme však trvali na tom, aby ukončili chemoterapii. Po mnohých problémech jsme prosadili svou. Lékaři říkali, že pokud se dožije pěti let a nemoc se nevrátí, tak snad bude vyléčen. Bohužel léčba chemoterapií se odrazila na srdci. Míša umřel ve věku deseti let na selhání srdce nikoli na leukémii.

Ted' jistě chápete, že víra nás na jedné straně nese, ale na druhé straně je pro nás těžká. Nyní se ptám, zda bylo správné, že jsme žádali o uzdravení. Zda by nebylo lepší, aby umřel v tom roce a netrápil se (se srdcem) až do deseti let. Tady zůstává mnoho nezodpovězeného. Kdybych věděl, jak to dopadne, určitě bych nežádal o uzdravení.

V rodině máte Martinku, která se narodila s Downovým syndromem. Jak to nesete?

Jana: Míša se narodil s leukémií, a proto lékaři v průběhu dalších těhotenství prováděli podrobné zdravotní testy, jež by měly zavčas indikovat závažnou nemoc. Naše další dvě děti byly naprosto zdravé. Uvědomili jsme si, že bychom je stejně přijali, i kdyby byla nemocné, a tak jsme další testy odmítli. Narodila se nám pak Martinka. Nyní mám status pečovatelky o osobu blízkou. Jak to nesu? Jistě bych byla radši, kdyby byla zdravá, ale co můžete dělat jiného, než to přijmout takové, jaké to je, a doufat, že v Božím plánu má Martinka své místo.

Augustin: Nesu to těžce. Tato těžkost už nemusela být, máme i tak dost jiných bolestí v životě. Je to jeden z důvodů, proč si myslím, že nám Bůh nakládá více, než můžeme unést. Přesto i kdybychom předem věděli o jejím postižení, určitě bychom ji přijali.

Čekem jste přijali šest dětí, co považujete za důležité při jejich výchově?

Jana: Naše vlastní příklady. Ony velmi milují, když jim vyprávíme, co jsme dělali, když jsme byli jako ony, jak jsme reagovali, když se nám posmívali, jak jsme řešili naše problémy. Naše vlastní zkušenost s vysvětlením jim dává velmi mnoho.

Augustin: Najít způsob, jak skloubit přání dětí, naše přesvědčení a Boží vůli v tom, jak je nejlépe vychovat.

Kterých vlastností si u druhých lidí, především u těch nejbližších, nejvíce ceníte?

Jana: Pravdomluvnost a upřímnost u Augustina je ohromná a toho si velice cením. Když něco řekne, tak vím, že tak to je, a nemusím za tím nic hledat. Víím, že se můžeme na sebe spolehnout, čímž je náš vztah pevný. Dále jsem ráda, že manžel je pracovitý, umí se o vše postarat. Je pro nás všechny velkou oporou.

Augustin: Vždy se mi u lidí líbí houževnatost, když umí jít za svým cílem až do konce (nikoli bezohledně). Dále hodnotím pravdivost, když vím, že ta druhá strana se mnou mluví na rovinu a nemusím přemýšlet, zda za svými slovy ještě něco neskrývá. Co nemám rád, tak to je arogantní, povýšenecké chování, které často vidávám u lidí bohatých a vysokoškolsky vzdělaných.

U své manželky si cením její schopnosti vcítit se. Je pro mne obrovskou oporou v mých těžkých chvílkách. Vždy se na ni mohu spolehnout. A jakkoli se mi zdá, že všechny věci berou za své, tak u ní pozorují stálý růst k lepšímu.

Které vlastnosti byste chtěli vypracovat u svých dětí?

Augustin: Chtěl bych, aby se nedívali na život příliš naivně. Aby nečekaly jen samé úspěchy, ale aby uměly řešit těžkosti, kterých je přece jen dost a dost.

Jana: Především pravdomluvnost. Aby k nám měly vždy tolik důvěry, aby nám mohly všechno říci, o všem si popovídat. Chtěla bych, aby si z domu odnesly vzor dobrého manželského vztahu,

hu, aby si jednou hledaly partnery podle vztahu, jaký máme my.

Hádáte se někdy?

Augustin: Tady není problém. Vždycky si řekneme každý svůj názor a pak se dohodneme na řešení. No a je to. Vlastně si ani nepamatují, kolikrát jsme se pohádali. Jednou, snad dvakrát?

Jana: Je to zvláštní, ale dohodnout se na běžných věcech je pro nás snadné. O čem hodně diskutujeme, jsou věci nitra a vztahu s Bohem. Bývají to někdy dlouhé hodiny.

Přesto, že na vás některé věci doléhají, pozoruji, že jste spolu rádi. Co byste poradili našim čtenářům, aby i oni byli doma spolu rádi?

Augustin: Kdesi jsem četl, že v manželském životě je třeba si dát pozor na pět rizikových oblastí rozpadu manželství. Byl bych rád, kdyby je lidé znali. Jsou to: 1) nedostatek komunikace, 2) neshody při nakládání s penězi, 3) neshody při nakládání s volným časem, 4) nejednotnost při výchově dětí, 5) neshody v sexuální oblasti.

Jana: Protože manželé jsou si rovnocenní, není dobré, když se snaží jeden druhému „šéfovat“ nebo „předělávat“ podle svého. Naproti tomu je dobré, když se každý snaží vidět ve svém protějšku anděla a podle toho se k sobě chovají. Dále je velmi dobré, když manželé prožívají společně svůj duchovní život. To, že se to ve dvou lépe táhne, platí zde dvojnásob.

Děkuji vám za rozhovor a přeji vám, aby vás Bůh něžně nesl se všemi vašimi životními starostmi.

br. Bohdan, foto: rodinné album a bB

Tomášku, díky!

Na pooperačním oddělení kardiochirurgie leží v železných plících dvanáctiměsíční dítě – Tomáš. Srdce se mu po operaci rozběhlo, ale plíce nezačaly pracovat. Tento stav trvá již přes měsíc. Je neděle navečer, do služby přichází nová sestra. Zamračená, vzteklá. Jde k malému a říká: „Kvůli tobě, kluku, mám zkažený celý večer.“ Pak obsluhuje všechny přístroje, ale myšlenkami je někde jinde. Malý sleduje každý pohyb sestry. Nepláče, ale ve tváři je vidět jakousi předčasnou vyspělost. Po několika hodinách, kdy sestra vidí, že malý z ní nespouští oči, něco se v ní prolomilo a ona řekne: „Tomášku, kuk!“ A malému se rozzáří oči a krásně se usměje. A pak už se usmívají na sebe navzájem. Tato pohoda trvá až dokonce služby. Když sestra odcházela, otočila se ještě ve dveřích a povídá: „Kluku, dnes jsi mě něco naučil, už vím, že člověku pomůže víc úsměv než všechny ty drahé přístroje. Tomášku, díky.“

Z deníku otce Jana Topenčíka

Betlémská hvězda

Každý vnímavý člověk, který někam putuje, potřebuje k dosažení svého cíle orientační body: značky, kompas, mapu... Noční poutník pod hvězdnou oblohou má cestu sice ztíženou, ale nemusí být vždy beznadějná, jestliže se umí orientovat podle hvězd. Hvězdy na obloze zde byly i před 2 000 lety. Tehdy vzešla na nebi jasně zářící hvězda, která jistě nevznikla náhodou. Posloužila jako pomocný orientační bod, který se zaskvěl na noční obloze a důvěřivým lidem napovídal, že se stala nevidaná velká událost, při které jak vznešení mudrci, tak i chudí obyčejní pastýři poblíž města Betléma, prokázali pokoru a na kolenu přivítali Božího Syna, který se stal člověkem. Nnarodil se jako pozemský vládce - v příjemném prostředí a s bujarou oslavou. Prostředí, ve kterém se toto dítě narodilo, vzbuzovalo spíše soucit a politování. Přišel na svět nenápadně, jako bezmocné a bezbranné dítě.

Památku této události si křesťané připomínají v době vánoční. Svátky vánoční slaví také bezvěrci, bohužel ale s jiným úmyslem. Důležitý prvek, střed veškerého dění – úmysl narození Božího Syna – jim schází. Zato jim neschází hmotné pomíjivé dary, kterými se obdarovávají. A tak se nejednomu nezduchovnělému člověku může stát něco podobného jako jednomu milionáři, který si posteskl: „Co je mi platné, když mám všechno, na co si jen můžu vzpomenou, ale lidská láska, něha, pohlazení, radost a smysl života, to vše mi schází...“

Také ve věřících rodinách jsou hmotné dárky na místě. Ty opravdu potěší, ale největším darem je láska, prokazovaná všemi možnými způsoby, kterou postrádal vzpomenuť milionář. Když budeme důvěřovat a věřit v narození Božího Syna, tehdy i nám vzejde v našich srdcích jasná hvězda, která nás povede v noční hodinu do Betléma našeho kostela, abychom se jako pastýři a mudrci poklonili malému bezbrannému Dítěti a dali mu tak najevo, že se nenarodilo zbytečně.

František Chromčák

VELEHRAD

prosí o pomoc

Velehrad jakožto poutní místo cyrilometodějské tradice je snad znám každému křesťanu v naší vlasti a jistě není třeba vysvětlovat, jaký má duchovní a kulturní význam pro náš národ. Že je to místo známé v celé Evropě i v zámoří, dokládají statisíce cizojazyčných návštěvníků, kteří každoročně projdou prostorami místní baziliky. Jedni přicházejí jako poutníci, aby se zastavili a načerpali duchovní sílu na místě kolébky křesťanství u nás, druzí (turisté), aby obdivovali nádhernou románsko-barokní architekturu a výzdobu. Statisticky uvádějí, že ročně přitáhne bazilika k podívání či spočinutí v modlitbě na 300 až 400 tisíc lidí z celého světa. To jistě není číslo malé.

Velehradská duchovní správa, která byla po pádu komunismu opět svěřena jezuitům (v r. 1990 to bylo 100 let od jejich prvního příchodu na Velehrad), je si vědoma zodpovědnosti a závazků, které z toho plynou. A proto se snaží ve spolupráci s Arcibiskup-

stvím olomouckým podnikat kroky, které vedou nejen k zachování tohoto místa, ale i k jeho zvelebení - jak po vnější vzhledové stránce, tak i po stránce duchovní.

Jedním z důležitých kroků, které nyní činíme, je generální oprava baziliky včetně jejích podzemních prostor a lapidária. Každý poutník či turista na první pohled zaznamená, že mnohé ze skvostných děl barokních mistrů (fresky, malby, štuky) jsou na pokraji zániku, že zub času učinil své a že je potřeba přistoupit k rychlé záchraně této krásy stvořené k oslavě Boží. Po ohledání odborníky bylo zjištěno, že má-li být obnova interiéru účinná, musí ji doprovázet (nebo předcházet) generální oprava exteriéru baziliky. Zejména věže jsou ve stavu havarijním.

Na základě posudků a propočtů bylo zjištěno, že náklady na generální opravu jak exteriéru, tak interiéru vyrostou skoro ke 300 miliónům Kč. Prostředky takového rozsahu samozřejmě duchovní správa ani Arcibiskupství (vyčerpané opravami a přestavbou okolních budov bývalého kláštera na církevní Stojanovo gymnázium) nemá. A tak se přistoupilo k možnosti získat dotace z fondů Evropské unie.

Díky spolupráci obětavých lidí se nám podařilo připravit a včas předat na příslušné ministerstvo všechny potřebné doklady pro přidělení dotace. Zdá se, že vše je na dobré cestě k jejímu získání. Součástí dotace je však spoluúčast vlastníka ve výši 10 %. Tedy my jako farnost Velehrad máme mít připravených ke spolufinancování 30 miliónů Kč. A to je částka, kterou jako farnost nemůžeme dát dohromady ani za 30 let.

Touto formou se tedy jako duchovní správce Velehradu obracím i na Vás, čtenáře Immaculaty, o laskavou finanční pomoc pro realizaci plánu obnovy baziliky na Velehradě. Přispět můžete přímým převodem z účtu na náš účet č. 1541504329/0800, variabilní symbol 863 anebo složenkou, kterou Vám na požádání rádi obratem zašleme. Máte-li nějaké dotazy, můžete použít tato spojení: tel.: 572 571 130, fax: 572 751 291, e-mail: velehrad@jesuit.cz

Naše internetová stránka má adresu: www.jesuit.cz/velehrad

Děkujeme za Vaše příspěvky a také za modlitby za zdárný průběh a dokončení tohoto díla.

P. Petr Přádka SJ, farář farnosti Velehrad

Velehrad v letopočtech

- 827 Narození sv. Cyrila v Soluni
- 850 Konstantin – Cyril vysvěcen na kněze v Cařihradě
- 861 Konstantin – Cyril našel ostatky sv. Klementa, papeže a mučedníka
- 863 Příchod věrozvěstů na Moravu
- 867 První cesta Konstantina a Metoděje do Říma
- 869 Oba svatí apoštolové vysvěceni v Římě na biskupy,
16. února umírá v Římě sv. Cyril
- 874 Sv. Metoděj křtí českého knížete Bořivoje na Velehradě
- 879 Druhá cesta sv. Metoděje do Říma
- 885 6. dubna umírá sv. Metoděj na Velehradě
- 906 Velehrad zničen vpádem Maďarů
- 1205 Moravský markrabě Vladislav Jindřich a biskup Robert zakládají klášter, přicházejí cisterciáci, započata stavba chrámu
- 1222 Zemřel zakladatel chrámu a kláštera Vladislav Jindřich
- 1228 27. listopadu vysvěcení chrámu olomouckým biskupem Robertem za účasti českého krále Přemysla Otakara I.
- 1421 12. ledna chrám zničen husity z Nedakonic
- 1587-95 Chrám obnoven opatem Ekardem ze Schwabenu
- 1629 Klášter obnoven opatem Janem Greifenfelsem
- 1681 27. prosince chrám zničen požárem
- 1685 Začátek stavby barokního chrámu opatem Petrem Sylaveckým
- 1718 16. července chrám opět poškozen požárem
- 1735 2. října dokončený chrám vysvěcen
- 1784 Velehradský klášter zrušen císařem Josefem II.
- 1863 Tisícileté výročí příchodu sv. věrozvěstů na Moravu
- 1885 1000 let od smrti sv. Metoděje, obnova chrámu
- 1890 Chrám a klášter předán řádu Tovaryšstva Ježíšova
- 1891 Objeven románský portál do bývalého refektáře
- 1903-04 Objeveny 2 románské apsidy ve východní straně chrámu a románské průčelí
- 1923 Umírá arcibiskup A. C. Stojan, jeho náhrobek zřízen v Královské kapli
- 1928 7. února velehradský chrám povýšen na baziliku minor papežem Piem XI.
- 1935-37 Obnova interiéru baziliky
- 1936 Jubilejní oslavy 1050. výročí smrti sv. Metoděje a 200 let posvěcení chrámu
- 1937 Započato s vykopávkami pod bazilikou a klášterem, objeveny sutiny zdíva - podzemní klášter, křížové chodby, kapitulní síň aj.
- 1940-41 Druhá etapa vykopávek, přestavba pilířů, výkop kvadratury
- 1952 Klášter přeměněn na charitní ústav Vincentinum
- 1958 Přístavba jižního traktu kláštera naproti lesu
- 1990 Duchovní správou Velehradu opět pověřen řád Tovaryšstva Ježíšova, zpřístupněno lapidárium a podzemí baziliky, 22. dubna mši sv. zde celebruje papež Jan Pavel II.
- 1993 Zhotovení mozaiky Panny Marie na nádvoří, zasvěcení národa Panně Marii
- 2003 6.-12. července 1. zasedání Plenárního sněmu katolické církve ČR
- 2004 Prostory kláštera přebudovány na Stojanovo gymnázium - 1. září začíná výuka

TROCHU APOLOGIE (3): CÍRKEV...

...VINÍKEM HOLOCAUSTU?

Velmi často je možno číst a slyšet: Nacistické vyvraždění milionů Židů by nebylo možné bez středověkého křesťanského antijudaismu, jenž svými protizidovskými pogromy k tomu vytvořil podhoubí fanatické nenávisti. Jaká je skutečná pravda?

Především je třeba důrazně odlišit antijudaismus ve významu rasovém a ve významu náboženském. Ten první Církev vždycky kategoricky odmítala, vždyť sám Božský Spasitel byl podle svého tělesného původu z Panny Marie Žid, Jeho přesvatá Matka pocházela z židovské rodiny, její rodokmen sahá až ke králi Davidovi, Židy byli také všichni apoštolé a učedníci Páně. Proto Církev vždy pokládala pokřtěného Žida za plnohodnotného katolíka bez jakékoliv známky diskriminace.

Jinak je tomu s antijudaismem náboženským. Jeruzalémský chrám byl vojskem císaře Tita r. 70 srovnán se zemí, Židé se po prohrané válce rozutekli do diaspor, kde anonymní autoři sepsali Talmud (v překladu „učení“), jenž se stal nejdůležitější knihou židovské náboženské nauky hned po Starém zákoně. Talmud obsahuje mnoho protikřesťanských invectiv, o Ježíši Kristu dokonce na více místech říká, že byl nemanželským synem. Podle skutků apoštolských židovská velerada před r. 70 pronásledovala krvavě křesťany a ani náboženští předáci Židů v diaspoře se nechovali ke křesťanům lépe, jak si stěžují už ve 2. stol. sv. Justin (Dialog s Trifonem 16), později Tertullian a Origenes.

Mnozí Židé podle těchto autorů slídili po křesťanech a udávali je římským úřadům. To všechno vytvořilo u křesťanů instinktivní odpor vůči všem Židům, vyznávajícím Talmud. Ve 4. stol. se vyznačují ostrými protizidovskými polemikami církevní Otcové sv. Bazil, sv. Jan Zlatoústý a sv. Ambrož. Stěžují si na neustálé intriky Židů proti křesťanům a také na jejich provozování lichvy, která ničí především chudáky. Židovské náboženství pokládají tyto autoři za zvrácené, požadují od Židů uznání Ježíše Krista jako Spasitele a přijetí křtu. Mírnější stanovisko zaujímá sv. Augustin, jenž upozorňuje na kontinuitu Starého a Nového zákona.

I přes tvrdou antijudaistickou rétoriku však starověký křesťanský stát ponechal Židům synagogy a právo vyznávat svoji víru. Když na konci 6. stol. římský lid zabral místní synagogu, papež sv. Řehoř Veliký nekompromisně nařídil: vrátit zpět Židům. I středověk plně respektoval, že Židé nesmějí být ke křtu nuceni násilím a ponechával jim synagogy. Konflikty mezi křesťany a Židy byly záležitostí obyvatelstva, nikoli církevních či světských autorit. Křesťané Židům vyčítali hlavně urážky Ježíše Krista a lichvu. Jak sdělují kronikáři ve Francii a Německu, rozšiřovali tam Židé ve 12. stol. knihu „Sefer Toledoth Jesu“ (O původu Ježíšově) a další spisy, které v návaznosti na Talmud uráží Pannu Marii jako „nevěstku“. Také vysoký úrok, na nějž židovští směnárníci půjčovali a který chudší vrstvy nemohly splácet, vyvolával antijudaistické vášně,

kteří se často ventilovaly surovými pogromy v židovských ghettech. Protižidovskou nenávist živily také pověry o rituálních vraždách a o židovských travících studni. K prvním velkým krutostem vůči Židům došlo za tahu křížáků do Palestiny na konci 11. stol., kdy se k řádnému vojsku připojily deklasované živly. Nicméně křesťané si zase stěžují na Židy kvůli častým případům zneuctění Těla Páně při procesí a vraždám kvůli vyznání víry: dodnes jsou uctívání sv. Vilém z Yorku (Anglie), umučený r. 1144, dále sv. Richard z Paříže (1179), sv. Dominik del Val, ukřížovaný Židy v Zaragozaze ve Španělsku r. 1250, u nás v 17. stol. Šimon Abeles, uškrcený na rozkaz vlastního židovského otce za to, že konvertoval ke katolické víře (je pohřben v Týnském chrámu v Praze) aj.

Katolická církev a svěští panovníci se snažili eliminovat židovský vliv různými opatřeními, např. nařízením, že Židé musejí žít odděleně od křesťanů v ghettech a mimo ně nosit žlutou hvězdu, zákazem zaměstnání a podnikání mimo hradby ghetta apod. III. lateránský koncil r. 1215 nařizuje spálit Talmud. Nicméně ani církevní, ani světská moc nepodporovala protižidovské pogromy, naopak se jim snažila čelit všude, kde se dalo (český král a německý císař Karel IV. ve 14. stol. zasáhl např. vojensky na obranu židovského ghetta v Norimberku – bohužel bylo již pozdě). Proti pogromům pozvedají svůj hlas církevní učitelé sv. Bernard z Clairvaux a sv. Tomáš Akvinský. Za celé období 9.-20. stol. máme dochováno téměř 300 papežských dokumentů, odsuzujících každé násilí na Židech. Papež Innocenc III. r. 1199 vydává konstituci „Licet perfidia“, kde mj. píše tato slova: „Židé jsou živými svědky pravdivé víry. Křesťanům není dovoleno je zabíjet, pronásledovat nebo napadat... Když hledají u nás pomoc, přijímáme je a bereme v ochranu. Řídíme se tak výroky našich předchůdců Kalixta, Evžena, Alexandra, Klementa a Celestina a zakazujeme vynucování křtu na Židech, jakýkoliv způsob jejich pronásledování, loupení jejich majetků, zneuctování jejich hřbitovů a vykopávání jejich ostatků za účelem hledání peněz. Trestem za porušení těchto zákazů je exkomunikace...“ (cit. Crowdy-Novak: Tajemnica Izraela na tle historii, Varšava 1999, str. 40). Papež Řehoř X.

na konci 13. stol. prohlašuje obviňování Židů z rituálních vražd za pověru, papežové 16. stol. povolují Židům, vyhnaným ze Španělska a Portugalska, aby se usadili v Církevním státě. Židé, kteří neztratili smysl pro objektivitu, dokázali postoj papežů náležitě ocenit. R. 1807 Židovská rada ve Francii vydala toto prohlášení: „Izraelští delegáti Francouzského císařství a Italského království na Hebrejský kongres vyjadřují svoji vděčnost křesťanskému duchovenstvu za účinnou pomoc, poskytnutou Židům v minulých staletích v různých státech Evropy, zvláště pak papežům, kteří jim připravili krásné přijetí, zatímco v jiných zemích se proti nim spikly barbarství, nespravedlnost a ignorance.....tyto výrazy úcty a vděčnosti za pomoc, jakou zakusili Izraelité od duchovenstva různých evropských států, se musí stát trvalým svěděctvím pro budoucí generace....“ (Crowdy-Novak..., str. 32).

Objektivně lze tedy konstatovat, že církevní autorita, zejména papežové, nenesou na protižidovských pogromech téměř žádnou vinu. To ovšem neplatí o velkém množství tehdejších křesťanů, kteří z náboženského fanatismu sahali k masovým vraždám svých židovských spoluobytel. Tyto skutečnosti zůstanou trvalou skvrnou na středověkém křesťanství a právem se za ně Sv. Otec v jubilejním roce 2000 jménem Církve omluvil. Nesmí se ale přehánět. Dějiny křesťansko-židovských vztahů ve středověku zdaleka nebyly jenom dějinami pogromů, to by se nedochovaly z té doby synagogy a celá kultura ghett. Lze říci, že většina středověkých Židů prošla životem, aniž se s pogromem setkala. V zájmu pravdy se nedá také mlčet o výše uvedených židovských hříších proti křesťanům.

Antijudaismus nacistů má zcela jiné kořeny. Osvícenská éra v 18. stol. zrušila ghetta a umožnila Židům zapojit se do života ostatní společnosti. Židé byli obvykle bohatší než ostatní a stávali se velkými podnikateli, mnozí z nich také nevyňikali žádným sociálním citěním. Někde slepá závist, někde oprávněný hněv nad sociálními křivdami se tak staly hybnou silou novověké nechtivosti, až nenávisti k Židům jako celku. Tento antijudaismus byl motivován nikoli nábožensky, nýbrž economic-

ky. Zatímco středověký antijudaismus se zaměřoval proti vyznavačům židovského náboženství, novověký ekonomický antijudaismus proti celé rase bez ohledu na to, jestli jde o Žida ortodoxního, Žida ateistu nebo Žida pokřtěného. Na této platformě vybudovali svoji zrudnou rasistickou teorii velcí odpůrci křesťanství Adolf Hitler a Alfred Rosenberg, podle níž každý etnický Žid bez ohledu na své náboženské či jiné přesvědčení si zasluhuje odsouzení. Tento ryze rasově motivovaný přístup, který nota bene byl uplatňován i vůči jiným národům (Romům, Polákům aj.), středověká křesťanská Evropa vůbec neznala – proto dávat tehdejší pogromy, samozřejmě odsouzeníhodné, do souvislosti s nacistickým holocaustem, je absurdní.

Katolická církev okamžitě a včas zareagovala. Sv. Oficiem v Římě (dnes Kongregace pro nauku víry) už r. 1928, kdy ještě nic nenasvědčovalo, že Hitler bude kancléřem, vydalo toto prohlášení: „Církev vždycky měla zvyk modlit se za Židy,

kteří byli nositeli Božích zaslíbení až do příchodu Ježíše Krista....Apoštolský stolec je bránil před nespravedlivými útoky a tak, jak vystupuje proti všemu nepřátelství mezi národy, odsuzuje nenávisť zaměřenou proti tomuto národu, kdysi od Boha vyvolenému; nenávisť známou pod jménem antisemitismus.“ (Cowdy-Novak...str. 34). Antijudaismus, antisemitismus a rasismus vždycky byly, jsou a budou v rozporu se zjevenou naukou Páně. Proto Církev v mnoha dokumentech nacistické běsnění proti Židům odsoudila a církevní hodnostáři jim aktivně pomáhali najít úkryt nebo emigrovat. Zvláště velkou zásluhu na tom má papež Pius XII., stále pomlouvaný navzdory jasně prokázaným opačným faktům, že prý k osudu Židů v osvětimských plynových komorách zůstal lhostejný. Mnohokrát jsme na stránkách Immaculaty psali a dokazovali, že tento papež přímo nebo nepřímo zachránil minimálně 700 tisíc Židů, nicméně to už je jiná kapitola.

Radomír Malý

Jejich zbraní je růženec

Zúčastnil jsem se brněnského Pochodu pro život, na který jsem jel s úmyslem získat odpověď na některé otázky, které jsem chtěl položit několika lidem. Jedním z nich je katolický kněz - lékař MUDr. Bogdan Sikora, který se těchto pochodů také účastní. Leč nebylo mi to souzeno, neboť byl odvolán do jiného města, do Jihlavy. A tak jsem jeho místo v průvodu zaplnil já. Náš pochod začal po mši svaté, obětované za nenarozené děti, v kostele výstižně nazvaném Svaté rodiny, který je v blízkém sousedství nemocnice na Obilném trhu, kde se provádějí umělé potraty. V modlitbě jsme šli k centru města. Bylo nás okolo padesáti lidí.

V naší skupině byli staří lidé, rodiny s dětmi, mládež, jeden řádový bratr a řeholní sestra. Obdivoval jsem pokoru starých lidí, neboť i oni byli na cestě vystavováni nadávkám a výhrůžkám několik nepřá-

10. brněnský pochod pro život
(19.6.2004)

tel Kristových. Cítil jsem na sobě pohledy kolemjdoucích, bylo mi nepříjemně a trapně. Stydím se, že mám tak slabou víru, stydím se modlit nahlas na veřejnosti, stydím se pokřizovat se v restauraci před jídlem. Co kdyby se mi smáli? Modlete se, prosím, za mě, abych byl jako vy, kteří nezapíráte svoji víru. Na mé otázky mi nakonec odpověděl katolický kněz Philipp Reilly prostřednictvím kazety, kterou jsem dostal od pravoslavného kněze Libora Halíka. Zde je zkrácená část čtyřhodinové přednášky otce Reillyho, který stojí denně 5 až 6 hodin v New Yorku před potratovými klinikami a modlí se růžencem. Tomu všemu předcházela činnost v hnutí *Operace záchrany*. Tam tento kněz protestoval vši svou lidskou silou, když svým tělem bránil těhotným ženám vstoupit do interrupční kliniky. (Pozn.: Podobně jako ekologičtí aktivisté, když blokují vchody do atomových elektráren.) Také odmítal platit daně státu. Státu, který od roku 1973 z těchto daní přispívá na provoz interrupčních klinik. Státu, který zákonem chrání vražedné potratáře. Byl zatčen mezi prvními protestujícími, spolu se svým katolickým biskupem. Televize, rádio, noviny a časopisy o jejich protestu úmyslně mlčely, nebo je ukazovaly jako teroristy. Tak první dva roky po uzákonění dámského práva na potrat (tj. do roku 1975) bylo zatčeno 50 000 protestujících lidí, to je 10x více než za celou dobu protestního hnutí za občanská práva černochů v Americe. Otec Reilly říká: „I Ježíš s apoštoly byli zatčeni za pravdu.“ V USA bylo v posledních desetiletích 20. století prezidenty doživotně jmenováno mnoho takových nejvyšších soudců, kteří jsou pro svobodnou volbu těhotné matky dát ještě před porodem potratit své dítě. Otec Reilly říká: „Protože jsme nikde v masmédiích nemohli zveřejnit obrázky zabitých dětí, tak jsme vytvořili vlastní politické strany a média. Zkoušeli jsme všechno, co je v lidských silách, ale kultura smrti se přesto zvětšovala. Tehdy v roce 1989 jsem plně pochopil, že interrupce jsou od Satana, a řekl jsem vysílený před Nejsvětější svátostí: „Pane Ježíši, nemohu to dělat dál, vzdávám se. Pouze Ty to Bože můžeš udělat. A všechno se změnilo. Bůh mi dal armádu: 3 babičky, 1 dědečka a 1 dívku. Řekl jsem: „Tohle že je všechno?“ A Bůh mi odpověděl: „Kdybych ti dal více, mys-

lel by sis, že to děláš ty sám.“ S touto chatrnou armádou šel otec Reilly před největší potratovou kliniku, kde se provádělo 20 000 potratů ročně. Za půl roku stálo v Reillyho armádě před klinikou 60 lidí. V té době byl otec Reilly rektorem kněžského semináře. Biskupem v New Yorku byl právě jmenován nový člověk - Daily. Hned první den tento biskup sloužil v semináři mši svatou. Po ní k Reillymu přišel a řekl: „Slyšel jsem, že se modlíte u potratových klinik. Nebude vám vadit, když se k vám připojím?“ A šli, jejich zbraní byl růžencem. Šli na Golgotu křížovou cestou, kde se dnes prolévá Ježíšova krev. Více než tisíc lidí se připojilo k biskupovi. Všechna média o tom informovala. Bylo to podle zákona a ústavy. Novináři se ptali biskupa: „Budete diskutovat se šéfem kliniky? Biskup řekl: „Já tady nejsem, abych diskutoval, já jsem se přišel modlit. Není o čem diskutovat, život je svatý.“

Tímto méně silovým a více modlitebním zápasem dosáhl Reilly toho, že za deset let zrušili v diecézi New Yorku 23 potratových klinik z celkového počtu 43. Reilly dále říká: „Je důležité se modlit na těchto místech, aby se připomnělo, co se tam děje. Mluvíme se ženami před potratem i po potratu, máme centra, na která se tyto ženy v tísní mohou obrátit.“ Dnes (tj. v květnu 2003, kdy byl natočen rozhovor) se k Reillyho armádě v Severní Americe přidalo již sto katolických biskupů a pět kardinálů, kteří slouží na ulicích měst modlitební vigilie za nenarozené děti. Na otázku, proč to ze začátku dělalo tak málo lidí, odpovídá otec Reilly: „Je to proto, že se lidé bojí. Vždyť i na Golgotě byl jenom jeden z učedníků. Potřebujeme být intelektuálně přesvědčení, že je to důležité. Marie a Jan byli u kříže, také i my máme být u kříže.“

Mons. Reilly, který zahájil modlitební protest před potratovými klinikami v New Yorku

Katolík Jan Miloslav Pletánek, Svätý Jan pod Skalou, Berounsko. Bůh Vám žehnej!

JE RADIKALISMUS POTŘEBNÝ?

Za komunismu jsme často slyšeli i od věřících lidí: Jen ne žádný radikalismus v náboženských věcech, jenom nikoho nedráždit častým chozením do kostela, mluvením o Pánu Bohu mezi nevěřícími, odmítáním cizoložství a potratů apod., dnes není doba na veřejné hlásání víry, na vydávání svědectví Kristu navenek....

V epoše pronásledování se to dalo ještě jakž takž pochopit, ne každý měl na to, aby byl hrdinou. Jenže teď máme (alespoň zatím) svobodu a přesto tytéž hlasy, většinou od těch samých lidí, znovu zaznívají. Stačí jenom, když jsou někteří katolíci vyzváni, aby se aspoň maličko angažovali plně ve smyslu katolické nauky proti potratům, a už se spustí všechna stavidla výmluvnosti: proč mše sv. a modlitby na ochranu nenarozených dětí, proč pochody pro život, proč podporovat pravoslavného dr. L. Halíka při jeho modlitbách před porodnicí v Brně, proč se vyslovit pro poslance dr. Karase a jeho návrhy protipotratového zákona atd.? Vždyť takový radikalismus ty nevěřící jenom dráždí!

Ano, dráždí. To nepopírám. Jenže Ježíš Kristus také své současníky dráždil radikalismem Božího slova. Kdyby ne, tak by ho velebnější a farizeové neukřižovali. Apoštolé a první křesťané také dráždili, zejména jáhen sv. Štěpán dokázal pořádně „hnout žlučí“ jistému Saulovi. Kdyby to neudělal, asi bychom dnes neznali jméno apoštola sv. Pavla. Dokud naše víra ve svých konkrétních posto-

jích a projevech nevěřící spoluobčany dráždí, je to jenom dobře. Horší by bylo, kdyby zůstali lhostejní. Jestliže se na dr. Halíka při jeho modlitbě žalmů před porodnicí sypou urážky a nechybí ani fyzická napadání, tak jde jenom o doklad, že křesťanská nauka o lidském životě od početí tnula do živého. Lidé ji pořád vnímají jako aktuální, byť negativně ve smyslu ohrožení, avšak není pro ně přežitkem minulosti. Totéž lze říci v souvislosti s nedávným protiinterrupčním návrhem poslance Karase. Každý si dokázal spočítat, že něco podobného nemá šanci v parlamentě projít, a přesto žádný jiný návrh zákona nevyvolal v posledních letech tak širokou mediální diskusi, při níž se střídala slova uznání s projevy hysterické nenávisi. To všechno jen dokazuje, že víra a její morální zásady jsou živým, aktuálním problémem. Kdyby nebyly, tak iniciativa dr. Karase úplně zapadne a „neštěkne po ní ani pes“ a dr. Halík by se mohl před porodnicí modlit naprosto bez obav z agresivních reakcí právě tak, jako se jich nemusí bát ten, kdo by se odhodlal např. demonstrovat před zubní klinikou proti trhání zubů.

Víra Kristova, má-li druhé přesvědčit, musí dráždit, jiná možnost není. V mnoha duších je třeba nejprve vyvolat instinktivní podvědomý odpor, na jehož základě si teprve uvědomí vlastní hříchy a jejich propastnou hrůzu. Jedině odtud vede cesta k poznání Pána a Spasitele, jenž jako jediný má klíč k vysvobození člověka od tohoto nejhoršího ▶

Katechismus o kardinálních ctnostech

Ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro.

Lidské ctnosti jsou ustálené sklony rozumu a vůle, které řídí naše skutky, vnášejí řád do našich vášní a usměrňují naše chování podle rozumu a víry. Mohou být seskupeny kolem čtyř základních ctností, které jsou: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

Moudrost uzpůsobuje praktický rozum k tomu, aby za všech okolností rozeznával naše pravé dobro a volil přiměřené prostředky k jeho konání.

Spravedlnost spočívá v trvalé a pevné vůli dávat Bohu a bližnímu to, co mu patří.

Statečnost zajišťuje rozhodnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro.

Mírnost zmírňuje přitažlivost smyslových rozkoší a činí nás schopnými vyrovnaně užívat stvořená dobra.

► a nejstrašnějšího zla, které vede ke ztrátě věčné-
ho života v pekle. Aby lidská bytost mohla poznat
svého Zachránce, musí jí o Něm ten, kdo se s Ním
setkal, informovat. Je třeba člověka oslovit ať už
slovně nebo konkrétním skutkem bliženské lásky
(kupříkladu vůči nenarozeným dětem). K tomu je
ovšem nutný radikalismus podle vzoru Pána Ježíše
a prvních křesťanů. Radikalismus, který se nebo-
jí, že bude dráždit, tady přece jde o věčnou spásu
našich bližních! Nutno konečně jednou provždy
odmítnout osvícensko-liberální deformaci naše-
ho křesťanství, že prý „náboženství je soukromou
věcí člověka“. Nikoliv, náboženství a morálka
nikdy soukromou věcí nebyly a nejsou.

Radikalismus vnějších projevů katolické víry
ovšem nesmí být identický např. s agitací jeho-
vistů, kteří navštěvují dům od domu a bezohledně
se vnucují druhým. Křesťanské svědectví je pod-

statně mnohostrannější podle momentální situace,
schopností a okolností každého věřícího a zároveň
vždy aktuálně reagující na to, co společnost pálí
a bolí. Samozřejmě musí být podloženo příklad-
ným osobním životem a vnitřním postojem lásky.
Kde toto chybí, jde o škodlivou kontraproduktivní
antievangelizaci, která je na stejné úrovni se scho-
váváním svého křesťanství do ryzího soukromí.

Pán Ježíš v Evangelii vyzýval, abychom ne-
kladli světlo víry „pod kbelík“, ale postavili je
na svíce. Existuje mnoho Spasitelových výroků,
které vyvracejí tolik rozšířené klíše o tom, že prý
nemáme svým přesvědčením nikoho dráždit, že
víra a etika jsou „soukromou věcí každého“, že
Církvi škodí každý radikalismus v tomto směru
apod. Nezapomeňme, že právě podle míry tohoto
„radikalismu víry“ budeme jednou souzeni.

Radomír Malý

JE ODLUKA CÍRKVÍ OD STÁTU MOŽNÁ?

Kdyby na otázku v titulku hledali poctivou odpověď pořadatelé sborníku „Vztah církví a státu“, který ne-
dávno vyšel v Centru pro ekonomiku a politiku (CEP), nemohli by se vyhnout řešení náhrad za majetek,
který byl církvím odcizen po únoru 1948. Už výběr autorů otištěných textů však naznačil, že uspokojivých
odpovědí na stále otevřené otázky se lze dočkat s těžší. Předmluvou ke sborníku to předznamenal Václav
Klaus, jinak člen správní rady CEPu, když zmínil „nespokojenost“, kterou podle něj vzbuzuje fakt, „že
dosud nebyla důsledně provedena odluka církví od státu, protože na provoz církví přispívají v daních i nevě-
řící“. Ani slovem ovšem nezmiňoval, že odluka je nemyšlitelná bez vypořádání majetku odcizeného církvím.

Až na vyvážený příspěvek královéhradeckého biskupa Mons. Dominika Duky o modelu koopera-
ce a „přátelské odluky“ (podložené majetko-právním narovnáním), nenalezneme v otištěných státech
téměř žádnou zmínku o nutnosti řešení základního ekonomického předpokladu odluky - vypořádání
majetkových záležitostí. „Náhrada za sekularizovaný či konfiskovaný majetek dle zákona č. 218/1949
Sb. volá po konečné tečce“, připomíná jako jediný Mons. Duka. Další autoři příspěvků, kupř. ministr
kultury Pavel Dostál, jeho šéfka odboru pro církev Jana Řepová, politička ODS Miroslava Němcová
nebo ekonom CEPu Marek Loužek naopak nevybočují z konceptu odmítání majetkových náhrad, příp.
srovnávání církví se zájmovými spolky. Loužek např. tvrdí, že na nabídku církví je třeba pohlížet jako na
„náboženský trh“. Náboženské poutě a procesí podle něj mohou „někoho iritovat podobně jako rockový
koncert“ a duchovní klima vyvěrající z náboženství „může podněcovat zákonodárce k přijetí přísnější
potratové legislativy, která vytváří náklady ženám, které chtějí ukončit těhotenství“(!).

Vyznění celého sborníku prozrazuje, že s odlukou to většina autorů nemyslí vážně. Slova o potřebě
odluky jsou jen jitrěním nevráživosti v ateistické části veřejnosti. K realizaci modelu kooperace a „přá-
telské odluky“ totiž není v současnosti politická vůle a provedení odluky bez nároku na vypořádání ma-
jetku by se příliš podobalo skutku bezpráví. Autorům většiny příspěvků tedy jde spíše o udržení statu
quo – čili o zachování závislosti církví na státu a jeho penězovodu. Neboť, proč by se měl sekulární stát
vzdávat možnosti ovlivňovat církev pouhým otočením finančního kohoutku?

Jiří Karas, poslanec PČR

Blahoslavený Karel Habsburský

V neděli 3. října 2004 papež Jan Pavel II. v Římě blahoslavlil posledního rakouského císaře Karla Habsburského. Toto blahořečení se setkalo s rozpornými reakcemi, a to jak v Rakousku, kde je habsburská otázka dodnes živá, tak v menší míře i v našich médiích. Vzhledem k tomu, že Karel nebyl jen rakouským císařem a uherským králem, ale i posledním českým králem (i když vládl jen dva roky, během nichž k jeho české korunovaci nedošlo), zaslouží si jistě čtenáři bližší seznámení s jeho osobností. Má to smysl i proto, že širší veřejnosti je císař Karel mnohem méně znám než jeho předchůdce František Josef I., který panoval zemím habsburské monarchie po celých 68 let.

Karel Habsburský se narodil 17. 8. 1887 na zámku Persenbeug v Dolních Rakousích. Byl prvorozeným synem rakouského arcivévody Otto Františka Josefa, jenž byl mladším bratrem Františka Ferdinanda d'Este. V době svého příchodu na svět byl Karel pokládán za „arcivévodu mimo pořadí“, bez jakýchkoliv reálných šancí stát se někdy dědicem trůnu. Tato situace se příliš nezměnila ani po smrti korunního prince Rudolfa v lednu 1889. Teoretická možnost, že se jednou stane přece jen následníkem trůnu, se poněkud zvýšila teprve v roce 1900, kdy následník František Ferdinand uzavřel společensky nerovný sňatek s hraběnkou Zofíí Chotkovou a při této příležitosti musel slavnostně příslibit, že se vzdává nástupnických práv pro své děti ve prospěch svého mladšího bratra Otty a jeho dětí. Vzhledem k tomu, že ještě počátkem roku 1914 byl František Ferdinand stále jen následníkem staříčkého mocnáře Františka Josefa, vše nasvědčovalo tomu, že eventuální nástup Karla Habsburského na trůn by mohl být aktuální teprve tak od 30. let 20. století. Vývoj událostí však zcela změnil sarajevský atentát a po něm následující vypuknutí I. světové války. Arcivévoda Karel se po smrti Františka Ferdinanda (28. června 1914) náhle stává jediným vážným následníkem císařského trůnu.

Mladý císařský pár po nastoupení na trůn s korunním princem Ottou (reprodukce obrazu J.Koudelky).

Vraťme se ale zpět ještě do doby Karlova mládí. Po studiu na vídeňském gymnáziu u Skotů musel Karel tak jako všichni arcivévodové nastoupit do roční vojenské služby. Absolvoval ji v Čechách, v malé vsi Chudeřice u Bíliny. Poté se věnoval studiu na pražské Karlo-Ferdinandově univerzitě, kde se seznamoval zejména s praktickými obory jako právo či státověda. Karlovi se v Čechách líbilo, a když v roce 1908 skončil svá pražská studia, usadil se na zámku v Brandýse nad Labem. V roce 1909 rozhodlo o Karlově dalším životě osudové setkání ve Františkových Lázních se sedmnáctiletou dcerou parmského vévody Roberta I. Zitou. Vřelý vztah obou mladých lidí vyvrcholil 21. října 1911 jejich svatbou. Krásná, vzdělaná a zbožná

Zita zůstala až do Karlovy předčasné smrti jeho největší oporou. První měsíce po svatbě prožili novomanželé v Brandýse nad Labem, kam se rádi vraceli (když jim to okolnosti umožnily) i v následujících letech.

Ačkoliv se po tragické smrti Františka Ferdinanda d'Este stal arcivévoda Karel doslova přes noc následníkem trůnu, nebyl bohužel přizván v klíčových chvílích léta roku 1914 k rozhodování o válce a míru a nemohl tak nijak ovlivnit běh událostí. Císařský trůn zdědil pak uprostřed strašné války, když 21. 11. 1916 zemřel císař František Josef I. Karlovým toužebným přáním bylo, aby krvavá válka, která přinesla miliony lidských obětí, skončila co nejdřív. Vyjádřil to hned při svém nástupu na trůn ve svém manifestu z 22. 11. 1916. Podle Karlových představ se měl do monarchie co nejdříve vrátit normální život. Za jeho krátké vlády započala v habsburské říši skutečná sociální politika, vzniklo ministerstvo pro sociální péči (jedno z prvních v Evropě). Byly amnestovány trestné činy jako velezrada, vzpoura či urážka členů císařského domu (díky tomu byl propuštěn např. přední český politik Karel Kramář). Nový duch mělo vyjadřovat i obnovení říšské rady (parlamentu) v květnu 1917.

Otázku uzavření míru se však nepodařilo vyřešit. Karel Habsburský, který si dobře uvědomoval, že jedině brzké uzavření míru může zajistit přežití monarchie, byl bohužel poután spojeneckými závazky k Německu, jehož představitelé po míru nijak netoužili a stále věřili ve vítězství nad státy Dohody. Karel se proto rozhodl, že se pokusí vyjednávat o míru sám, a doufal, že Německo změní svůj postoj a přistoupí na mírové řešení. Tajná jednání vedli v zimě a na jaře 1917 princové Sixtus a Xavier Bourbon-Parma, bratři císařovny Zity. Jednání, jež negativně ovlivnilo více faktorů – zejména výměna francouzského ministerského předsedy a neústupné stanovisko Itálie, skončila nakonec neúspěšně a válka pokračovala dál.

V rakouských i v českých médiích se před Karlovým blahověčením objevily informace o tom, že byl osobně odpovědný za užití bojového plynu v I. světové válce. Tyto zprávy je potřeba uvést na pravou míru. V době Karlova nástupu na trůn

bylo totiž nasazení bojových plynů již běžné na všech válčících stranách. Je pravda, že v bitvách na Isonzu byly v 2. polovině roku 1917 užity bojové plyny s obzvláště hrozným účinkem. Hlavní slovo v tehdejším velení německých a rakouských oddílů měli tehdy ale Němci. Když se na jaře 1918 pokusilo samotné Rakousko-Uhersko neúspěšně o ofenzívu na Piavě, povolil Karel (podporován v tom svou manželkou Zitou) nasadit do bojů pouze relativně neškodný slzný plyn.

Karel Habsburský byl přesvědčen o tom, že habsburská monarchie může mít budoucnost jenom jako stát, který bude spravedlivý ke všem svým národům. Spravedlivé vyrovnání se samozřejmě mělo týkat i českých zemí, jež měl Karel rád a v nichž si přesně rok před vyhlášením Československé republiky – 28. 10. 1917 – zakoupil i své již dlouho oblíbené panství Brandýs nad Labem. Posledním pokusem o záchranu monarchie byl Karlův manifest z 16. října 1918, v němž bylo ohlášeno rozhodnutí přetvořit Rakousko ve spolkový stát. Na záchranu mnohonárodní říše již ale bylo pozdě. 28. října byla vyhlášena Československá republika, o tři dny později vypukla revoluce v Budapešti. Také ve vlastním Rakousku rychle rostly republikánské nálady. I když se všechno hroutilo, odmítal Karel abdikovat („Koruna je odpovědnost, kterou mi předal Bůh a na niž nemohu rezignovat.“). Nakonec však 11. listopadu 1918 Karel nátlaku ustoupil a podepsal dokument, jenž sice nebyl výslovnou abdikací, nicméně obsahoval slova o jeho rezignování na řízení státních záležitostí.

O den později byla ve Vídni vyhlášena republika. Karel Habsburský byl nucen uchýlit se do ústraní (lovecký zámek Eckartsau), ani tam se ale nevzdal politické činnosti. S využitím svých diplomatických kontaktů se především snažil zabránit hrozícímu připojení zbytkového Rakouska k Německu. Obracel se také na západní státy (Británii a Španělsko) s návrhy na vytvoření konfederace zemí bývalé dunajské monarchie, která by tyto země chránila před nebezpečím bolševismu a jiných totalitních systémů. Jeho postoje a neustávající aktivity vedly k tomu, že byl 23. března 1919 nucen opustit svou vlast. Kdyby se pro sebe i své dědice výslovně zřekl trůnu a rezignoval

na politickou činnost, mohl by v Rakousku zřejmě zůstat, takto se však stal vyhnanecem a přišel i o veškerý svůj majetek v Rakousku.

Císařská rodina našla azyl ve Švýcarsku, ve vile Prangins u Ženevského jezera. Politická situace v zemích bývalé monarchie byla i v letech 1919 a 1920 velmi napjatá. Nejvíce se vyhrtolita situace v Maďarsku, kde se během jediného roku 1919 vystřídaly dva zcela protikladné režimy – bolševická Maďarská republika rad a režim maďarských nacionalistů. Zároveň v Maďarsku sílila u značné části obyvatel touha po návratu Karla, který byl korunovaným králem uherským. Karel proto využil příležitosti a se souhlasem papeže Benedikta XV. (jenž byl dobře informován o teroru anarchistů, komunistů i maďarských nacionalistů) se dvakrát pokusil o návrat do Maďarska (v březnu a říjnu 1921). Oba restaurační pokusy však skončily neúspěšně.

V listopadu 1921 odvezl britský křižník „Cardiff“ císaře Karla, Zitu a jejich děti do vyhnanství na ostrov Madeira. Toto místo z hlediska vítězů I. světové války prakticky znemožňovalo nový restaurační pokus. 1. dubna 1922 Karel v madeirském městečku Funchal v důsledku zápa-

lu plic a prodělané španělské chřipky po značném utrpení zemřel. Bylo mu teprve 34 let.

Karlovi Habsburskému je jistě možné vyčítat některé politické chyby, nelze však pochybovat o jeho upřímnosti a charakterové čistotě. V době I. světové války byl jedním z nemnoha státníků, toužících po co nejrychlejším uzavření míru, a to i za cenu nepříjemných ústupků. Jeho současníci jej hodnotili jako zbožného, srdečného a laskavého člověka. Když se za války všude v habsburské monarchii začal projevovat silný nedostatek potravin, přizpůsobil se Karel těmto okolnostem, takže on i jeho rodina nadále žili jen z válečných přiděľů. Přestože rok 1918 pro něj osobně znamenal ztrátu trůnu, nechal 31. prosince sloužit slavnostní Te Deum za vše, co tento rok přinesl, a na vznesené námitky odpověděl slovy: „Tento rok byl tvrdý, ale mohl být ještě mnohem horší. Nemůžeme z Boží ruky přijímat jen dobré, nýbrž musíme být vděční za všechno ostatní, ať je to jakkoliv těžké a bolestné. Nepřinesl snad tento rok tak dlouhou toužebně očekávaný konec války? A za mír je každá oběť a každé odříkání oprávněná a levná cena.“

Mgr. Pavel Košťál

Stojím u dveří a klepu...

Drahé děti,

zanedlouho uvidíme v kostele při mši svaté fialovou barvu, případně také adventní věnec s první hořící svící. Budou čtyři neděle adventní. Až budou svítit všechny čtyři svíce, budou už Vánoce přede dveřmi. Každý se na ně nějak připravuje.

Jak se připravovala Panna Maria na první Vánoce, na narození Pána Ježíše? Nebylo to snadné. Vyšlo nařízení, že se každý musí přihlásit ke sčítání lidu v tom místě, ze kterého pocházel jeho rod. Musela z Nazareta do dalekého Betléma. Doprovázeli ji svatý Josef, který byl moudrým, statečným a pečlivým ochráncem Panny Marie a Pána Ježíše. Nebyla ještě auta, ani vlaky nebo autobusy. Museli jít pěšky, nebo nanejvýš s pomalu jdoucím oslem, na kterém Panna Maria mohla jet. Cesta asi 130 km trvala několik dní.

Svatý Josef jistě doufal, že v Betlémě najde pro Pannu Marii přiměřené ubytování, aby si mohla odpočinout a kde by

se jí narodil Pán Ježíš. Ale bylo mu jistě velmi smutno, když je všude odmítali, že pro ně nemají místo. A tak se museli uchýlit do jeskyně, užívané jako stáj pro dobytek.

Představte si, že byste tenkrát bydleli v Betlémě a zaklepal by u Vás svatý Josef s Pannou Marií. S radostí a láskou byste je pozvali dál a byli byste šťastní, že se u Vás narodí Pán Ježíš.

Ale on i teď přichází. Říká nám v Písmu svatém: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne.“ Přichází do lidských srdcí. K těm, kdo ho mají rádi a snaží se dělat mu radost. Říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek.“

Přichází, aby nám dal nejkrásnější dary: radost a pokoj srdce; krásu duše, sílu a statečnost; lásku k druhým; domov v rodině své církve; pomoc a útěchu v každém trápení; poklad milosti posvěčující, který má větší cenu než celý svět - říká: „Co platno člověku, kdyby celý svět získal, ale svou duši ztratil?"; a potom věčnou radost v nebi.

Těm z Vás, kteří už chodíte ke svátosti smíření a ke svatému přijímání, dává zvlášť vzácné dary v těchto svátostech. Říká také: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“

Ale jako tenkrát ti lidé v Betlémě, i teď je mnoho těch, kteří Pána Ježíše neznají. I mezi Vašimi spolužáky. Modleme se za ně, aby i oni ho poznali, a kde můžeme, vypravujeme jim o něm. Také jim můžeme ukazovat obrázky z obrázkové Bible a vyprávět o událostech, které znázorňují. A také o Panně Marii, svatém Josefovi i jiných svatých, zvlášť o nebeských ochráncích naší země. O Vánocích jim můžeme ukázat betlémy v kostele nebo doma a vysvětlit jim, co znázorňují. Abychom to dělali jako andělé, kteří pastýřům řekli o Pánu Ježíši a pozvali je k němu. Snažme se tak i druhým ukazovat cestu, aby v životě nebloudili. Pán Ježíš říká: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ A vynikající světec, učitel církve svatý Augustín, napsal: „Jestliže jsi nějakou duši zachránil, svou vlastní duši jsi tím předurčil pro nebe.“

Mnoho Božích milostí v adventní a vánoční době a krásné a radostné Vánoce s Pánem Ježíšem v srdci, s Pannou Marií, svatým Josefem a všemi anděly a svatými

Vám všem srdečně přeje a vyprošuje

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Ráda bych veřejně poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii a svaté Terezičce, které jsem prosila o zdárné vyřízení důchodu. Dříve jsem bydlela na Slovensku (42 let), a proto jsem kvůli tomu měla na úřadech komplikace. Nakonec však, díky Bohu, nastal nečekaný obrat k dobrému. Jsem šťastná a vděčná za tuto milost.

Marianna Macsingová, Ústí nad Labem

Z celého srdce děkuji Panně Marii, sv. Piovi a Duchu Svatému za narození zdravé vnučky Pavlinky. Děkuji za pomoc, kterou nám stále dávají a povzbuzují nás ve víře. I nadále svěřuji do jejich ochrany sebe i celou naši rodinu a prosím za svoje další dcery, aby našly vhodné zaměstnání a životní partnery.

Anna Bednářová

Děkuji Pánu Bohu a Panně Marii za zdárnou operaci transplantace jater mého syna Josefa a vyprošuji další ochranu pro celou jeho rodinu.

Maminka Marie z Tereziína

Děkuji Pánu Ježíši, nebeské Mamince, sv. Maximiliánovi Kolbemu, sv. Judovi Tadeášovi, sv. Piovi za dobré zdraví a uzdravení mého manžela a vnučka. Prosím o další ochranu a pomoc.

Lýdie z Jesenka

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, sv. Judovi Tadeášovi a sv. Antoníčkovi za vyslyšení prosby a uzdravení švagrové i moje. Prosím Pannu Marii Neposkvrněnou, ochraňuj nás abychom si zachovali živou víru. Ave Maria.

S vděčností

Jarmila Vitásková, Litovel

Panno Maria, děkuji Ti za všechny vyslyšené prosby. Dostala jsem od Tebe ještě více, než jsem prosila.

Děkuji Ti, Maminko naše, nastotísíkrát.

Vděčná Katarina

Vždycky jsem věřila ve velkou sílu prosebné modlitby, zvláště když jsem se s ní obracela skrze růženec k Panně Marii. Několikrát jsem se o její účinnosti přesvědčila. V dubnu letošního roku se

velmi přitížilo mému manželovi, který je už osm let v invalidním důchodu s nemocným srdíčkem. Začalo to tím, že se mu objevila voda na plicích, měl velikou dušnost a po tříměsíční hospitalizaci a nejrůznějších vyšetřeních v nemocnicích v Opavě a v Třinci zněl konečný verdikt - transplantace srdce. Nic jiného prý mému manželovi nepomůže. Už od začátku zhoršení jeho nemoci, když jsem viděla, jak moc manžel trpí a já mu nemohu svými lidskými silami pomoci, jsem se obrátila jako k jediné naději o pomoc k Panně Marii a P. Antonínu Šuránkovi a slíbila, že v případě lepšího výsledku jim poděkuji veřejně v Immaculatě. Když se o zhoršeném stavu mého muže dozvěděly moje známé, přidaly se dobrovolně a bez dlouhých řečí k modlitbám, ať už každá sama nebo v modlitebních kroužcích, obracely se buď k Panně Marii, k Otci Piovi nebo k P. A. Šuránkovi, celkem se modlilo přibližně asi 30 žen. Manžel nebyl rád, že se o jeho nemoci mezi lidmi mluví, měl velké deprese a byl přesvědčený, že jemu už nic nepomůže, a mě ničil nejen svým špatným zdravotním stavem, ale i neustálými pohřebními řečmi. Asi po třech měsících, kdy se jeho stav začal zlepšovat, jsem ho vezla na kontrolu do nemocnice sv. Anny do Brna. Měl se zde dozvědět podrobnosti transplantace a zapsat se do řady čekatelů na vhodného dárce. Asi po hodině vyšel manžel z ordinace vyšetřujícího lékaře a sdělil mi překvapující zprávu, že tato radikální operace srdce není nutná, bude stačit léčba léky, natolik se jeho zdravotní stav zlepšil. Poté, co jsem se z této radostné noviny vzpamatovala a uvěřila jí, jsem manželovi řekla, že tohle je ten největší zázrak, jaký jsem kdy zažila, a ať si uvědomí, co ho způsobilo. Že pevná víra několika zbožných žen a účinná pomoc Panny Marie a ostatních svatých se projevila v neskutečném zlepšení jeho zdravotního stavu.

Děkuji z celého srdce Panně Marii, Otci Piovi a P. A. Šuránkovi za přímluvy a vyslyšení a všem věřícím ženám z Kravař za jejich upřímné modlitby. Všem ostatním lidem bych chtěla vzkázat, aby se nevzdávali a i v případech, kdy už není moc naděje, se obraceli na naši nebeskou Matku, která je, jak jsem se opět přesvědčila, vždy ochotna pomoci. V tom našem slzavém údolí je to naše jediná šance. Děkuji.

Lidie Rumanová, Kravaře u Opavy

Chtěla bych poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za narození syna, za všechna dobra, která denně přijímáme, chtěla bych prosit o pomoc, abychom se Pánu Bohu neztratili, chtěla bych prosit za celý svět.

Děkuji má Paní a můj Pane.

Marie K.

Plním slib a děkuji z celého srdce Panně Marii a Pánu Ježíši za vyslyšení naší prosby.

Má vnučka v 15 letech měla těžký úraz. Přejel jí traktor. Modlili jsme se všichni za její uzdravení. Za 10 dní, kdy byla v bezvědomí, se probudila. Uzdravila se, dokončila školu s dobrým prospěchem a potom se vdala. Neměla však dlouho děťátko. Přičítali jsme to úrazu v mládí. Zase jsme se vytrvale modlili. Denně jsem se modlila k Božímu milosrdenství a Pán nás vyslyšel. Vnučka čeká miminko a nyní se vytrvale modlíme za zdraví děťátka a maminky a za víru celé rodiny.

Věříme, že nás Pán slyší a Panna Maria, naše vzácná přímlyvkyně, přednese naše modlitby Pánu.

Z. Sedmidubská

Chceme veřejně poděkovat Matce Boží za vyslyšení našich modliteb za zachránění života a uzdravení naší dcery. Dcera utrpěla v listopadu minulého roku po pádu z kola těžký úraz hlavy s krvácením do mozku. Podstoupila dvě operace /vyjmutí kostí z lebky - na dvou místech). Při tom druhu zranění, pokud pacient přežije, je nebezpečí, že mozek nebude fungovat tak, jak má. Věříme, že na přímlyvu Matky Boží je naše dcera – po dvou následných operacích (vrácení kostí zpět) – v pořádku a její mozek funguje.

Děkujeme Ti, Matko Boží.

Jaroslav a Jana z Tábora

Poděkování sv. Antonínovi.

Hlídala jsem výstavu. Při prohlížení exponátů jsem zjistila, že jedna malá věc chybí. Bylo mi úzko. Nešlo o finanční náhradu, ale o věc samu. Protože mnoho lidí nechodilo na prohlídku, četla jsem článke o životě sv. Antonína v časopise Immaculata 5/2004, který mi právě došel. Dobrých zkušeností se sv. Antonínem mám dost, ale k prosbě za chybějící věc mě přizval tento článek. Myslela jsem spíše na vrácení než nalezení

věci. Šla jsem se ale znovu podívat na prázdné místo č. 22. Sv. Antonín ale vedl mé oči na okolí a já zjistila výměnu - že se nic neztratilo. Ulehčilo se mi. Pocítila jsem povinnost napsat o tom jako dík a povzbuzení k důvěře v přímlyvu svatých.

Marta z Východních Čech

Chtěla bych veřejně poděkovat Matce Boží za její pomoc a vyslyšení prosby. Ležela jsem v nemocnici po těžké operaci srdce, když nastaly pooperační komplikace a můj zdravotní stav se velice zhoršil. Pět týdnů jsem ležela na pokoji intenzivní péče a lékaři se snažili, co jen mohli. Celá rodina se modlila za mé uzdravení.

Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, že vše dobře dopadlo a jsem opět doma mezi svými. Děkuji Ti, Panno Maria, a prosím ochraňuj mě i celou naši rodinu a požeňnej také všem, kteří se modlili spolu s námi.

Anna Karškošková

Chtěla bych poděkovat naší Mamince, Panně Marii, i jejímu synu Ježíši Kristu za vyprošení milosti uzdravení mého syna Jakuba. Když mu bylo 5 měsíců, musel se podrobit operaci hlavičky. Všichni jsem se za něj modlili. Vše dobře dopadlo a syn se zotavil zázračně rychle. Dnes mu jsou dva roky a je zdravý.

Moc prosím všechny věřící, kteří budou číst tyto řádky, aby přidali modlitbu za zatím nenarozené dítě mé švagrové. Za obrácení jejího manžela i za ni samotnou, aby dostala sílu v její nelehké životní situaci uhájit klíčící život a radovat se z něho.

Děkuji moc všem, kteří se připojí, ať vám Bůh žehná.

„Maria, prosím, neopouštěj nás a stůj při nás!“

Iva Drahošanová

„Pomoc Panny Márie Zázračnej medailky“ neustáva. Vytrvalá modlitba, například Deviatnika k P. M. Zázračnej medailky, alebo časté opakovanie strelnej modlitby, vytisknutej na medailke, často už veľmi rýchlo nakloní Milosrdné Srdce našej nebeskej Matky. Štyridsaťročný člen našej rodiny, veľmi dôležitý manžel a otec, začal mať strašné problémy s chrbticou (páteří), až to dospievalo k tomu, že neurochirurgovia začali odporúčať ako nevyhnutnú - operáciu stavcov. Jednoznačne to indikovali výsledky vyšetrenia magnetickou

rezonanciou, ktoré boli „strašné“. Pani neurochirurgička však siahla ešte k ďalšiemu vyšetreniu - komputerovej tomografii (CT). Čakali sme 15 dní - a vrúcne sme sa modlili k Panne Márii Nepoškvrnene počatej už spomínané deviatnika a strelné modlitby, medailku vŕstenci nosíme, ale teraz sme sa zvlášť medailkou „zaoberali“. CT vyšetrenie bolo veľmi prekvapujúce: Pozoroval sa ústup chorobných štruktúr, a to „predsa sa nemohlo odohrať za dva týždne“! Ale mohlo! Ďakujem z celého srdca Matke Najdrahšej! A dôverujeme v jej ďalšiu pomoc, aby sme sa vyhli tej ťažkej operácii, ktorá môže aj zle dopadnúť.

Prosíme aj ostatných ctiteľov Panny Márie Zázračnej medaily, aby sa spolu s nami modlili za tento úmysel postupného uzdravenia a vyhnutia sa operácii. Možno, že my sami nestačíme...

Vladimír Kréméry, Bratislava

Dne 11. srpna se narodil mé dceři zdravý chlapec. Když byla kolem 8. měsíce těhotenství na ultrazvuku, lékař jí naznačil, že dítě nebude tak úplně v pořádku, že to vypadá na větší hlavičku, což by znamenalo, že půjde o postižené dítě. Také jí vytkl, že odmítla jít na genetiku, a tak si vzala tento problém na sebe. Co se dělo v tu dobu v jejím a v mém srdci, nechci vzpomínat vzhledem k jiným okolnostem. Já jsem prosila Pannu Marii s růžencem v rukou, i na sv. Hostýně byla za ni odsloužena mše svatá. Také jsem prosila modlitební skupinu, aby se za ni modlili. Pozdější vyšetření ukázalo, že je vše v naprostém pořádku, a to potvrdil i druhý lékař. Jakou radost a vděčnost jsem pocítila k Panně Marii a k sv. Antonínkovi, když se chlapec narodil zdravý, se nedá ani vypsat.

Také chci poděkovat Panně Marii a andělu strážnému mého dvanáctiletého vnuka, který spěchal na fotbal, přehlédl v nepřehledném místě příjíždějící auto a skočil rovnou pod něj. Hned tam byla sanitka i strážníci. Je neuvěřitelné, že se mu nic zlého nestalo, jenom se pořádně lekl. Víím, že i v tomto případě zasáhla vyšší moc.

Tisícere díky, Maria, za vše a prosím vyprosím dětem s rodinami dar hluboké a pevné víry, pokoje, vzájemné lásky a porozumění.

Také bych prosila o přímluvu za nevyřešené problémy v mé rodině, které přetrvávají léta a které se

nedají řešit lidskou silou, aby se vše změnilo k dobrému podle vůle Boží a podle našeho doufání.

Vděčná Božena, Vsetín

Mám sedm vnoučat, z toho čtyři adoptované (Seendýpa v Indii) a mám je všechny moc ráda. Jeden z nich nedokončil letos 4. ročník průmyslovky, a tak se mu odsunula maturita až na říjen. Celé tři měsíce jsme se spolu učili a já jsem učinila slib, že když vše dobře dopadne, tak poděkuji veřejně naší nebeské Matce a patronu studentů, ke kterému jsem se též modlila, sv. Josefu Kupertinskému. Ráda bych svůj slib splnila, protože jsme šťastně odmaturovali a Michal právě hledá zaměstnání.

Ďěkuji Tobě, Panno Maria, i sv. Josefu Kupertinskému za vyslyšení modliteb za zdárné ukončení studia. Prosím Tebe i všechny svaté i anděly strážné, provázejte celým životem nejen jeho, ale i další mé vnuky a vnučky a též jejich rodiče a mého muže. Ať nikdy neztratí víru, lásku a naději. Ať je tyto tři Božské ctosti provázejí celým životem, abychom se jednou sešli u Tvého Syna ve Tvé náručí.

Marta, Praha

Ďěkuji Panně Marii, Judovi Tedeášovi, Josefu Kopertinskému a sestře Faustíně za pomoc při zkouškách. Zároveň prosím o modlitbu za obrácení bratra.

Renata Sikorová

Ďěkuji Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Josefu, sv. Otcí Piovi a svému patronu za uzdravení. Před 6 měsíci jsem prodělal infarkt. Zdravotně se cítím lépe. Chtěl bych poděkovat mojí rodině a všem lidem z naší farnosti, kteří se za mě modlili.

Díky Ti, Bože, za všechna dobrodiní a za dar víry. S prosbou o další Boží ochranu pro celou rodinu. Za všechny modlitby Pán Bůh zaplať.

Jan z Českého Těšína

Svou vděčnost vyjadřují: J. Gráf, Františka Bílová, Martina Kubová, Jana Pilchová, Ludmila z Holešova, Jiří a Helena Procházkovi, Zdeňka Mikošková, Věra Vostečíková .

O modlitbu prosí: Vlasta Vlnová, Marie B., Jihlava, Marie Polachová, Lýdie Dekanová, Ludmila Jirásková, Marie Bojanovská, Ludmila Bambuchová, Jarka Drobcová, Ludmila G., Zdeněk Petroň, Marie Rejtkárková, Jiří a Helena Procházkovi, Marie Ježková.

ZPRÁVY

Keňa: Nevolte stoupence potratů! Arcibiskup keňské metropole Nairobi M'Kenza vyzval před volbami všechny katolíky této africké země, aby neovdezali svůj hlas žádnému politikovi, jenž podporuje legální potraty. „Zveřejníme jména těchto kandidátů, aby je naši věřící nikdy nevolili,“ řekl keňský prelát.

Kirchliche Umschau 7/2004

Vědci potvrzují autenticitu. Izraelští a američtí učenci potvrdili, že zlomky 6. kapitoly starozákonní knihy Numeri, které byly nalezeny v jednom jeruzalémském hrobě na dvou stříbrných amuletech, pocházejí z dob prvního jeruzalémského chrámu, zbořeného Nabuchodonozorem r. 587 př. Kr. Nález dokazuje, že starozákonní knihy vznikly patrně dřív, než se dosud myslelo.

Gość Niedzielny 41/2004

Křesťanské školy odmítají časopis pro homosexuály. Téměř všechny křesťanské školy v Holandsku odmítly distribuovat svým žákům časopis pro mladé homosexuály. Jejich mluvčí řekl, že tato tiskovina byla rozeslána na všechny školy poštou bez jakéhokoliv předchozího upozornění. Vláda však vyhrožuje, že celou věc začne prošetřovat a nevyklučuje ani postih osob, zodpovědných za toto odmítnutí.

Niedziela 41/2004

Násilné obrácení na hinduismus. V indickém státě Orissa bylo 36 křesťanských rodin přinuceno přijmout hinduistickou víru pod hrozbou použití násilí ze strany hinduistických fundamentalistů. Informovala o tom Rada indických křesťanů, která si také stěžuje, že indické úřady mlčí vždycky, kdykoliv dojde k násilnému obrácení křesťanů na hinduismus.

GN 40/2004

Papež k podpisu evropské ústavy. Deník Seattle Times v pátek komentoval situaci v EU, která nastala v době podpisů její ústavy. Připomněl, že se EU tímto textem distancuje od křesťanství obecně a od katolicismu zvláště. Je samozřejmě dobré, že vyhláší náboženskou svobodu; na to ovšem vrhá problematické světlo causa Buttiglione: navržený misaf byl odmítnut pro názory, jež odrážejí církevní učení o homosexualitě a manželství. V předvečer podepisovacího aktu se papež setkal s Romanem Prodim a sdělil mu, že jeho pocity vůči EU jsou ambivalentní. – Během studené války doufal, že se Evropa spojí a „že se do ní vrátí i Východ velké evropské rodiny (míněna Ukrajina)“. „Svatý stolec podporoval Evropskou unii ještě před tím, než byla vytvořena její právní struktura a sledoval její vznik s velkým zájmem,“ řekl papež Prodimu. Dnes se však papež cítí povinen za křesťanské Evropany říci, že – ať už bude křesťanství v evropských dokumentech připomenuto nebo ne – na

vlastní dějiny nelze zapomenout. „Nemůžete odseknout kořeny, z nichž vyrůstáte.“

Seattle Times, 1. 11. 2004

Útok na Rocca Buttiglioneho tvrdě odsoudil také Otto Habsburg. Na adresu jeho odpůrců řekl: „Titíž lidé, kteří nám pořád vykládají o toleranci a údajné diskriminaci svých postojů, zahájili teď skutečnou diskriminaci. Pod fíkovým listem tolerance se rozvíjí nový totalitarismus, který nechce připustit samostatné myšlení.“ Vyzval poslance Evropského parlamentu, kde sám působil přes dvacet let, aby při hlasování nepřistupovali na kompromisy. „Jestliže EPP ustoupí v této otázce tlaku levice, bude vydatelná i v jiných otázkách. Kdo chce vytrvat Evropu, nesmí zapomenout na její kořeny. A Buttiglione svým vyjádřením neudělal nic jiného.“

Panevropa, 25. 10. 2004

Loni v květnu zahájila Vídeň první z Evangelizačních kongresů, kde se lidé nejen modlí a poslouchají přednášky, ale také hlásají víru v ulicích města.

V posledním týdnu letošního října pokračovala velkoměstská evangelizace v Paříži: tři a půl tisíce lidí hovořilo v ulicích, v kavárnách, v metru, uspořádalo koncerty, procesí, pochod pro život. Vídeňský kardinál Schönborn je nadšen pařížským evangelizačním kongresem a městskou misíí. Řekl, že se při ní ukázalo, jak bude vypadat příští generace Církve: bude to generace mladých křesťanů, „kteří se nestydí za svoje přesvědčení“ a je připravena převzít odpovědnost v profesionální i společenské oblasti. Schönborn soudí, že v Paříži byl učiněn „krok k misionářské Církvi“. Příští kongres se bude konat za rok v Lisabonu. Velkoměsta jsou dnes, řečeno slovy kardinála Schönborna, zpohanštělá – a přesto jsou – paradoxně – místy intenzivního náboženského hledání.

Res Catholica, 3.11.2004

Saudská Arábie: Katolíci mučen za víru. Saudskoarabská náboženská policie uvěznila Briana Savia O'Connora: obvinila ho z „hlásání křesťanství“ a z prodeje drog. Katolíčtí činitelé i O'Connorova rodina trvá na tom, že obvinění z prodeje drog je vymyšlené a že Brian se provinil jen tím, že byl viděn, jak se modlí. O'Connorovi je 36 let a hrozí mu trest smrti. Je Ind a v Saudské Arábii je jako zahraniční pracovník: pracuje na letišti. Spolupracovníci sdělují, že O'Connor byl hned po zadržení zbit a na policejním oddělení mučen (pověšen za nohy hlavou dolů, kopán a bit, šlehan do zad a na chodidlech pálen elektrickým proudem). Saudské vyslanectví v Dillí ignoruje dopis indické biskupské konference v této věci. V Saudské Arábii nejsou povoleny ani soukromé křesťanské bohoslužby; pro své náboženství už byli zatčeni i jiní cizinci, někteří byli sťati.

WND, 16. 6. 2004

OBSAH

Advent	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
O dobrém a zlém mluvení	4
Petr našich dnů - Zůstaň s námi, Pane!	5
O jedné malé poznámce	6
Chvály Panny Marie	7
Nakoukl do pekla i do nebe	8
Prožit život	11
Vizionářka z Koussersreuthu a novinář Gerlich	11
Vytrvat ve zkouškách	12
Tomášku, díky!	15
Betlémská hvězda	15
Velehrad prosí o pomoc	16
Velehrad v letopočtech	17
Trochu apologie (3): Církev viníkem holocaustu?	18
Jejich zbraní je růžence	20
Je radikalismus potřebný?	22
Katechismus o kardinálních ctostech	22
Je odluha církvi od státu možná?	23
Blahoslavený Karel Habsburský	25
Stojím u dveří a klepu... ..	26
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2004, ročník XIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadsy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřit
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). Předplatné na rok 2005: Dobrovolné dary.

Složenko Vám bude zasláno v prvním čísle roku 2005.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritáská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyříditi.

Prosíme Vás proto o čitelné psaní. Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritáská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

S pokojem v duších

Antonín Reček

Ze sbírky „Vánoce s poezií“

Čas trhl oponou
a lidstvu na úsvitě
v Betlémě v jeslích zrodilo se dítě
s Velikou Zvěstí pro rozháraný svět

A prošla staletí...
Koráb až na lunu teď doletí
Však tajuplná síla svírá i zrádnou pěst
Mizí nám láska, ztrácí se čest
Hledáme kompas na rozhraní cest

V betlémské hvězdě svítá všem naděje!
Až v dnešní půlnoci anděl zas zapěje
své slavné Gloria
mysl nám s pastýři k jesličkám zamíří

a v tiché modlitbě zaseptá náš ret:
S pokojem v duších ať vejdem v nový věk...

Dožehnané Vánoční svátky, hojnost Božích milostí
a ochranu Panny Marie
všem svým čtenářům
přeje redakce

*Prázdná místa čekají
až se unavení poutníci dostaví.
Podzim zve tě k usebrání
co ti přijmout náruč Boží brání ...?*

*Slova vyslovena s pokorou
ti najít cestu k lásce pomohou.*

Ladislava Lopraisová